

以便設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華以拉

Utgifvare:

Kom. för Sv. Missionen i Kina.

Redigeras af
ERIK FOLKE OCH
EMMA BESKOW.

Expedition:

Malmorgagatan 8.

Telegramadress:

»Sinnim», Sjöckholm.

Telefon:

Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35

Innehåll: Släktskap med Jesus. — Allmänna Svenska Missionskonferensen. — Revolutionen i Kina. — Tacksägelse- och böneämnen för missionens årliga bönedag den 14 mars. — Brefafdelningen. — En minnesrik resa. — En tibetansk gosse vunnin för Kristus.

Släktskap med Jesus.*

I.

Det var vid ett tillfälle i Jesu lif, då hans närmaste anhöriga gjorde anspråk på honom på grund af den lekamliga släktskapen. Jesus tillbakavisar emellertid dessa anspråk och gör gällande, att ingen på grund af naturliga släktskapsförhållanden hade något företräde hos honom. Han vill på helt andra grunder än de rent naturliga räkna släktskap med människors barn, pekar på lärjungarna omkring sig och säger: "Se, min moder och syster och broder." Jag önskar denna stund få tala om Jesu Kristi släkt.

Hvar har Jesus sin släkt, sin verkliga släkt? Jo, bland människors barn, bland Adams fallna släkte.

Han har nämligen icke antagit sig änglarna utan Abrahams säd. Barnen hade kött och blod; därför blef ock han på ett liknande sätt därpå delaktig. Han blyges icke att kalla oss, människor, sina bröder. Detta är ett under så häpnadsväckande stort, att det väcker änglarnas beundran. De åstunda att skåda in i detta nådens och kärlekens under. Skulle då icke vi människor, som det närmast angår, också sjunka ned i beundran och tillbedjan inför detta stora under, att Guds egen evige Son icke blyges att kalla oss sina bröder och systrar?

Men hur komma då människor i släktskapsförhållande till Jesus? Jo, Jesus sträcker sig vida, när han talar om sin släkt. Han gör inga som helst inskränkningar af yttre beskaffenhet. Han har intet

anseende till personen." För honom betyder icke den rike mer än den fattige, icke den höge mer än den låge, icke den lärde mer än den olärde. Hvem som helst har samma rätt att blifva delaktig i denna släktskap.

Men hvad ser då Jesus efter? Och hvad räknar han med? Han räknar icke med något yttre utan med något inre. Han ser efter den inre människans beskaffenhet, efter hjärte- och sinnelaget, efter karaktärens art. Det inre är för Jesus det väsentliga hos människan. Det är detta, som gör henne till hvad hon i grunden är. Det yttre, det som fångar människors uppmärksamhet, är något *oväsentligt*; det hör till jorden. Jesus ser efter det *väsentliga*, det som gör människan till hvad hon verkligen är, det som äger betydelse och som förblifver för tiden och för evigheten. Ja, vi kunna säga: när Jesus ser efter människor, som han får räkna till sin släkt, då ser han efter, om han hos dem finner sin egen bild, om han hos dem finner något af sin karaktär, sitt sinne, sitt hjärtelag.

Hvad var det då, som mer än allt annat karaktäriserade Jesus Kristus i hans förhållande till sin himmelske Fader? Det var *hans lydnad*. Han säger en gång: "Jag har kommit ned från himmelen, icke för att göra min vilja utan dens vilja, som har sändt mig." Det karaktäristiska för Jesu Kristi lif är en orubblig, obrottslig, fullständig lydnad för den himmelske Fadern, ett uppgående i hans vilja. "Jag gör alltid", säger Jesus, "det, som är behagligt för min Fader". När då Jesus skådar ut bland människors barn för att få reda på sina bröder och systrar,

* Predikan 1:a sönd. efter Trettondagen 1912 af pastor Vilh. Arbin.

ser han efter, hvar han finner människor, som likna honom däri, att de göra Guds vilja, att de lyda sin himmelske Fader.

För att kunna göra Guds vilja måste vi emellertid veta Guds vilja, måste vi ha klart för oss, hvad som i hvarje fall är Guds vilja. Det är ock ett oafvisligt behof för hvarje Guds människa att få reda på Guds vilja; det är ett djupt, ett skriande behof i hvarje barnahjärta: "Hvad vill min himmelske Fader?" Därför har den bönen, den hjärtebönen, uppstigit ur millioner hjärtan det ena århundradet efter det andra: "Herre, kungör mig dina vägar och lär mig dina stigar!"

Kan man då räkna på att få ett tydligt och bestämdt svar på en sådan bön? Eller förklingar den ohörd i den vida rymden? Kunna vi, människor, här nere på jorden få klarhet i, hvad som är vår himmelske Faders vilja? Mina vänner, Gud gäckas icke med sina barn. Han har själf nedlagt det behofvet i de sinas hjärtan att få veta hans vilja, och därför svarar han också på deras frågor, när de bedja att få komma till klarhet, att få veta, hvad Fadern vill. Det är en upplefvad erfarenhet, psalmisten talar om, då han säger: "Finnes det en man, som fruktar Herren, då undervisar han honom om den väg, han bör välja." Och härtill kommer ett bestämdt löfte af Herren själf: "Jag vill lära dig och undervisa dig om den väg, du skall vandra; jag vill gifva dig råd och låta mitt öga vaka öfver dig." Kunna vi väl begära ett tydligare och bestämdare löfte än detta af vår Gud, att han skall möta vårt hjärtas djupa behof, att vi skola få klarhet öfver hans vägar och visshet om hans vilja? Min vän, du kan alldeles säkert påräkna, att din Gud svarar dig, när du här nere ropar: "Herre, kungör mig dina vägar, lär mig dina stigar!"

Huru går då Gud till väga, när han talar till sina barn om sina vägar? Han har många sätt, många vägar och många medel att närma sig oss och undervisa oss om sin vilja, men jag tänker i denna stund särskildt på tre sätt. För det första talar han till sina barn i *det skrifna ordet*, i sin heliga bok. Vidare talar han genom *Anden*, genom Andens hviskningar och maningar i deras inre. Och slutligen talar han till sitt folk genom yttre skickelser och händelser.

Jag sade, att Gud talar först och främst genom det skrifna ordet. Vi hafva vår bibel. Låt oss aldrig glömma, att Gud talar till oss där, att han genom detta ord vill upplysa vårt förstånd och skingra okunighetens mörker men också upplysa vårt hjärta och sinne. Ja, i bibeln har Gud liksom *kartlagt* den väg,

vi såsom hans barn ha att vandra här nere. För hvarje läge i lifvet kunna vi i vår bibel få ledning och undervisning, hur vi skola förhålla oss. Gud säger oss, hur vi skola förhålla oss som föräldrar och som barn, som husbönder och som tjänare och så vidare i *alla* lifvets olika förhållanden.

Men vi hafva i vår bibel icke blott en massa bud uppräknade, utan, hvad som är mycket större och mycket högre, ett heligt människolif tecknad för oss, en helig bild, som strålar oss till mötes. Från bibelns blad framträder bilden af människan Jesus Kristus, af Människosonen, af honom, som var lydig i allt, lydig intill döden, ja, intill korsets död. Vi se i vår bibel Jesu Kristi fotspår. Och när vi träda i dessa fotspår och vandra den väg, han vandrade genom lifvet, då kunna vi vara vissa om att vi äro på rätt väg. Låt oss därför se på Jesus Kristus, hafva vår blick fästad på honom och under vår vandring åter och åter fråga oss: "Huru skulle Jesus göra i det läge, där jag nu befinner mig?"

Vidare talar Gud till oss, såsom nämndes, också genom Andens hviskningar och maningar i vårt inre. Vi behöfva icke vara rädda för att låta andra veta, att Gud på ett hemlighetsfullt sätt talar till oss genom sin Ande i våra hjärtan. Ty Gud har i alla tider genom sin Ande talat till sina barn.

För århundraden tillbaka lefde i Jerusalem en gammal man, som var rättfärdig och from och väntade efter Israels tröst. Han umgicks mycket med sin Gud, var van att lyssna till rösterna från den himmelska världen. Och en dag får han i sitt innersta höra en röst hviska: "Skynda dig upp till templet!" — Han är lydig, han går, och när han kommer upp till templet — hvad får han se? Jo, ett par fattiga makar, af hvilka den ena bär ett litet barn i sin famn — ingenting vidare. Men när han får se den synen, då stråla hans ögon, såsom de icke gjort, sedan han var ung, och hans hjärta fylles af en så stor glädje som kanske aldrig förr i hans lif, och han skyndar fram samt tager det lilla barnet i sin famn. Hvad har skett? Jo, han ser nu sitt lifs skönaste dröm förverkligad. Han skådar i detta lilla barn Guds frälsning.

Jag vill påminna om ett annat exempel från vår bibel. Där vandrar en man på en af de vägar, som leda ned från Jerusalem. Vägen är öde; där synes ingen mer än denne vandrare. Men efter en stund kommer en vagn, och i den sitter en man och läser. När Filippus — ty vandraren är han — får se den vagnen, hör han en röst i sitt inre säga: "Skynda och följ med den vagnen!" Det är *Anden*, som talar så. Det förstår Filippus, och han lyder Andens ma-

ning. Han skyndar fram till vagnen och blir bjuden att sitta upp bredvid resenären, den mäktige hofmannen, skattmästaren hos drottning Kandace i Etiopien. Här får nu Filippus gå Guds ärenden och förkunna för honom evangelium om Jesus. Och det slutar så, att denne hofman kommer till tro på Jesus såsom sin Frälsare samt far sin väg hem, glad och jublande i sitt hjärta.

Men, mina vänner, det var icke endast i forntiden, Gud talade till sina barn genom sin Ande. Han talar så än i dag. — Det var icke längesedan en troende Herrens lärjunginna kände en stark inre Andens maning att tala med en sin väninna om hennes själs frälsning. Hon var lydlig och gjorde så. Hvad blef resultatet? Till en början såg det ut, som hade det ej blifvit något resultat alls eller, hvad som kanske var värre, ett *dåligt* resultat, ty väninnan blef mycket vred. Emellertid lämnade hon henne en liten skrift, den allbekanta: "Kom till Jesus!" En kort tid förgår. Så får hon höra, att hennes väninna helt plötsligt dött. Hon blir till en början förfärad men söker sedan få tala med den dödas efterlämnade barn. Och hvad får hon höra? Jo, att modern under den sista tiden af sitt lif mycket läst just i den ofvannämnda lilla skriften, och att hon sagt, att hon med längtan motsåg den stund, då hon skulle få gå hem till Jesus. —

Jag tror, det är mycket viktigt, att vi gifva akt på hvad Guds Ande vill mana oss till, och att vi gå miste om många evighetsvälsignelser, därför att vi icke tillräckligt lyssna efter, hvad Guds Ande vill säga oss.

Allmänna Svenska Missionskonferensen.

Sedan samtliga de 12 organisationer för mission bland icke kristna folk, som äga bestånd i Sverige, med glädje antagit inbjudan att sända ombud till en Allmän Svensk Missionskonferens, afsedd att hållas i Stockholm den 11—15 sept. 1912, har en kommitté tillsatts för att förbereda denna.

Programmet, som redan är uppgjort, omfattar följande ämnen: "Hvad säger oss bibeln om missionen?" "Världsläget och Sveriges missionsupp-gifter." "Huru skall vårt folk blifva i stånd att fullgöra sin missionsuppgift?" "Missionens betydelse i kampen mot otro och förnekelse." "Missionen och tidningspressen." "Vårt folk och missionen." "Den enskilde och missionen." "Missionsarbetet och de kristnas enhet." "Är det önskligt, att de olika missionsorganisationerna i Sverige träda i närmare beröring med hvarandra, och under hvilken form kan

det lämpligast ske?" "Missionens studium: i folk-skolan och seminariet, i elementarläroverken, vid universiteten, i församlingslifvet." "Lekmännen och missionen." "Hvilka fordringar böra i regel ställas på en missionärskandidat? Och hvilken utbildning bör han erhålla?" "De infödda kristnas fostran till ansvarskänsla och självständighet." "Läkaremissionens uppgift och betydelse." "Vikten af att med evangelium nå kvinnorna." "Israelsmissionen och dess samband med hednamissionen." "Missionens kraftkällor." "Hvilken betydelse hafva mötande svårigheter och motgångar i missionsarbetet?" "Missionens stora slutmål."

Jämte de flesta af organisationskommittéens medlemmar hafva följande lofvat sin medverkan: Fil. kand. Axel Andersson, kontorschef J. Arén, prins O. Bernadotte, öfverlärare Alfr. Dalin, biskop Hj. Danell, missionär G. Franzén, doktorinnan Jane Guinness f. af Sandeberg, kyrkoherde S. E. Hagberg, hofpredikanten Fr. Hammarsten, godsägare Joh. Hedingen, dr Ernst Heüman, pastor C. J. A. Kihlstedt, regementspastor G. Lindeberg, redaktör O. Mannström, missionär G. Raquette, prof. W. Rudin, lektor P. Waldenström, docent K. B. Westman. Dessutom komma många hemmavarande missionärer att medverka vid de offentliga mötena.

Kommittéen, som är djupt öfvertygad om nödvändigheten af, att missionens vänner i landet fram-bära saken i trogen förbön, framställer härmed en innerlig uppmaning till bön för missionen i allmänhet och särskildt den förestående konferensen.

Till ledning härför angifvas följande ämnen:

att under inträngande i bibelordet en djupare ansvarskänsla för Kristi rikes utbredande bland ickekristna folk må väckas;

att det arbete, som begynts af svenska missionärer på olika fält, må bevaras och fullföljas;

att unga män och kvinnor må offra sig åt Gud för missionens tjänst;

att de infödda kristna må växa till i andlig insikt och erfarenhet och beredas att öfvertaga ledningen af församlingslifvet och missionsarbetet;

att Guds folk måtte få en klar blick för världslägets kritiska betydelse och för Guds makt och frälsningsplan;

att Guds rikes segrar på missionsfälten må blifva mer allmänt kända;

att missionen må framgent som hittills samla och ena kristna af olika riktningar;

att Allmänna Svenska Missionskonferensen må leda till uppväckande af ett djupgående och offervilligt missionsinne och till ökad sammanhållning mellan de kristna i vårt land.

Må enhvar, som läser denna uppmaning, för egen del i sin bön upptaga sådana ämnen som dessa, och må missionens vänner i besinnande af vår Frälsares löfte i Matt. 18: 19, 20 samlas till gemensam bön för att anropa Gud därom. Må vi, på samma gång vi frambara bön i dessa stycken, äfven uttala tacksägelse för allt, som genom Guds nåd redan uträttats, men därjämte äfven bekännelse af de stora försyndelser och försummelse, som vi låtit komma oss till last i det förlutna, och må vi, då vi bedja

Gud om förlåtelse för våra missionsskulder, tillika på nytt åt honom öfverlämna oss själfva och de krafter och medel, som han lagt i vår hand, så att han må kunna i framtiden bättre bruka oss till sitt rikes utbredande i världen.

Angående Missionskonferensen och ofvan berörda böneämnen lämnas utförligare meddelanden i ett litet häfte, som erhålles gratis efter rekvisition å denna tidnings redaktion.

Stockholm i jan. 1912.

Organisationskommittéen.

Karl Fries.
Ordförande.

J. Byström.

E. Folke.

K. A. Jansson.

Joh. Lindgren.

U. Scharp.

Th. Eriksson.

A. Ihrmark.

A. Kolmodin.

T. Lindhagen.

Wilh. Sjöholm.

Sekreterare.

Revolutionen i Kina.

Under de sista dagarna hafva underrättelserna från Kina varit ägnade att slå oss med häpnad och förundran. Kejsarens tronafsägelse, republikens införande, enandet af så vidt skilda partier som de, hvilka Yuan-Shikai och Sun-Ja-tsen representera, den egendomliga rol, kejsarfamiljen spelat, och den humana behandling den rönt af revolutionärerna, allt detta förefaller oss så egendomligt, att vi knappt våga tro på, att något sådant timat. Såsom en belysning af förhållandena vilja vi här nedan i sammandrag återgifva några uttalanden i den väl kända missionstidskriften *The Chinese Recorder*, jan. 1912. Där skrives:

1911 har varit ett händelserikt år i Kinas historia. Kineserna ha därunder gifvit flera prof på att de som folk undergått en stor förändring. I kampen mot pesten visade de insikt, mod och själf-uppoffring; deras allvarliga och uppriktiga sträfvan att utrota opielasten har väckt allmän uppmärksamhet; mot de skadliga cigaretterna, som af utländska agenter prejades på dem, hafva på många ställen en stark folkopinion rest sig. Så kom hungersnöden, och äfven då satte de in ovanlig kraft och energi för att råda bot mot denna ständigt återkommande landsplåga. För att få till stånd en folkrepresentation ha de ledande bland kineserna arbetat uthålligt och ihärdigt. Men då deras ansträngningar visade sig fruktlösa och den reaktionära anda, som alltid kännetecknat mandschuerna, åter syntes bli förhärskande i styrelsen, utbröt revolutionen. Men denna är ej ett verk af samhällsomstörtande krafter, den är fastmer ett tecken till sedligt uppvaknande. Den har också förts på ett så civiliseradt sätt, som ett krig möjligen kan föras.

Alla, som sträfvat och arbetat för att föra Kina framåt, torde nu få se lön för sin möda. 1911 skall i Kinas historia räknas som det år, då det *nya Kina* trädde fram i ljuset. Vi kunna med frimodighet se framtiden an, fullt öfvertygade om att det nu inbrytande ljuset skall omsider helt besegra mörkret, och att rätten skall råda, där förr makten härskat.

Vid tanken på de inbördes kämpande partierna, på den laglöshet, som mångenstädes råder, och på den ringa sammanhållning, som man tyckt sig finna mellan revolutionens ledare i olika landsändar, ligger det nära till hands att dra den slutsatsen, att Kina står vid randen af sin undergång, samt att ordning och lugn knappt skulle kunna återställas. För en ytlig betraktare kan det te sig så, men djupare sedt är detta säkerligen början till Kinas fullständiga pånyttfödelse. Det kinesiska folket har visat sig besitta mod att på allvar ta upp kampen mot en korrumperad samhällsordning. De ha eldats af stark patriotism; de ha villigt underkastat sig stora offer för sin frihet och för framåtskridande. Många af revolutionens ledare ha gjort stora försakelser för att kunna verka för det stora målet. Då man, som här skett, får se ett folk underordna egna intressen under ett högre ideal, då förstår man, att en ny ande gör sig gällande bland folket.

Och det nya lif, som nu verksamt träder fram, skall helt visst höja detta folk och komma det att en dag intaga en aktad plats i nationernas stora råd. Detta lif ter sig ännu i underliga och omogna former, men det är ändå lif och därtill ett lif, fullt af energi.

Då fred inträdt, skola vi för första gången finna oss stå ansikte mot ansikte med de egentliga kineserna. Hittills ha vi lärt känna detta folk endast genom dess regering, de härskande mandschuerna. Och denna regering har alltid varit framstegs- och främlingsfiendtlig. Stundom har den väl visat sig välvillig och tillmötesgående, men detta har alltid varit en följd af yttre tryck, som den känt sig för svag att motstå. Nu få vi vänta, att de vackra drag, som finnas i kinesernas karaktär, skola fritt och obehindradt framträda, sådana drag, som på sista tiden under fredsförhandlingarna så många gånger kommit till synes.

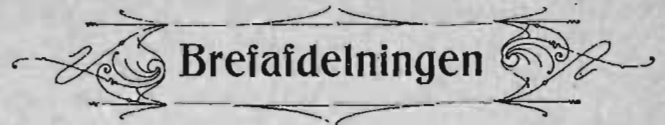
Under två århundraden ha mandschuerna konsekvent undertryckt kristendomen. Flera gånger ha de satt i gång blodiga förföljelser mot de kristna. Kinamissionens historia har varit en martyrhistoria. Nu åter torde vi kunna vänta mera tolerans, ja, t. o. m. fullständig religionsfrihet. Revolutionens ledare äro i allmänhet gynnsamt stämde mot kristendomen och komma utan tvifvel att göra sitt inflytande gällande till dess förmån.

Må vi alla allvarligt bedja för Kina och för dess nya regering med blicken riktad mot framtiden, som i sanning synes så full af möjligheter!

E. F.

Blifven stilla och besinnen, att jag är Gud; jag skall vara hög bland hedningarna, hög på jorden.
Ps. 46: 11.

Tacksägelse- och böneämnen för missionens årliga bönedag den 14 mars.

Tacksägelseämnen:

1. Att under den väldiga kris, som nu rådt i Kina, Herren hållit sin skyddande och ledande hand öfver S. M. K:s arbetare på fältet och öfver de infödda kristna därstädes.

2. Att utsikterna för en ny och bättre tingens ordning i Kinas politiska och sociala förhållanden betydligt ljusnat, och att Herren på ett underbart sätt stäfsat partilidelser och fiendskap, så att blodutgjutelse och omstörtningar till stor del förhindrats.

3. Att Herren så försett med penningemedel, att hittills alla oundgängliga utgifter för missionen ute och hemma kunnat bestridas.

4. Att missionsvännernas bön, kärlek och uppoffring för missionen ständigt hållits vid lif genom Herrens Ande.

5. Att det gamla evangelium om Jesus Kristus, korsfäst, död och uppstånden för våra synder, fortfarande visar sig vara den enda tillräckliga kraften, hvarigenom missionen hålles vid lif här hemma och vinner segrar därute i Kina.

Böneämnen:

1. Att Guds Andes undervisning, ledning och kraft i allt rikare mått gifves missionens arbetare ute och hemma.

2. Att vägen till arbetsfältet snart måtte öppnas.

3. Att då detta sker, äfven dess återbesättande med arbetskrafter måtte ske i förhållande till de ökade behof och de nya uppgifter, som förvisso då skola finnas.

4. Att Herren måtte kalla, utrusta, afskilja och utsända nya arbetare för Kina.

Under en viktig tidpunkt i Guds rikes historia säger Herrens tjänare: För Sions skull vill jag icke tuga och för Jerusalems skull vill jag icke hvila, till dess att dess rättfärdighet uppgår som solens sken och dess salighet brinner såsom ett bloss, och hedningarne få se din rättfärdighet och alla konungar din ära, och du blifver kallad med ett nytt namn, hvilket Herrens mun skall gifva dig. Es. 62: 1 f.

Må vi i dessa allvarliga tider vara sådana väktare, som Herren genom profeten talar om i samma kapitel, som ej gifva oss någon ro, och ej heller gifva Herren någon ro, förr än han gjort Jerusalem till ett lof på jorden. Nu skall Herrens Sion byggas i Kina, och Herren hastar med sitt verk. Må vi gifva oss åt honom med allt hvad vi hafva, och må vi tjäna honom med hela vårt hjärta!

Innerligt hoppas vi, att äfven i år missionens vänner i olika delar af vårt land vilja samlas till tacksägelse och bön den 14 mars, 25:te årsdagen efter sedan S. M. K:s förste missionär landsteg i Kina.

Lyften upp edra händer mot helgedomen och välsignen Herren. Ps. 134: 2.

Utdrag ur bref till syföreningarna från missionär M. Ringberg, dat. Chefoo d. 4 jan. 1912:

— — I tider som dessa är tillståndet oefterrättligt, och den enes hand är vänd mot den andre. Huru sorgligt det stundom kan vara, visar följande tilldragelse. Ett band revolutionära soldater (som stundom ej äro bättre än röfvere) hade varit ute på plundringståg och kommo fullastade med byte till en by. Där ville de köpa mat. "Vi skola betala allt hvad vi äta, om I blott lagen i ordning åt oss", sade de. Byfolket gick in härpå. Men de många armringar af silfver, som soldaterna trädt upp på sina armar, samt andra dyrbarheter voro för starka lockelser för byinvånarne. De beslöto att förgifta maten för de tvåhundra soldaterna samt plundra dem. Sagdt och gjordt. Efter en stund syntes soldaterna ligga på marken, vridande sig i ohyggliga plågor. Byfolket tog då deras gevär och dödade dem — tvåhundra man. Bragden blef emellertid bekant och lockade ett röfvereband till anfall på byn. Där blef nu ett mördande; blodet flöt i strömmar — och dyrbarheterna bytte ännu en gång om ägare. Under marschen tillbaka till sitt högkvarter angreps detta band emellertid af en annan röfverskara, blef slagen — och silfversmyckena jämte de öfriga dyrbarheterna fingo nu för fjärde gången på en kort tid byta om innehafvare.

Arma land, där laglöshet har öfverhand! Det är nu här som en tid i Israels historia. "Under de tiderna fanns ingen trygghet, när man gick ut eller in, utan stor förvirring rådde bland alla dem, som bodde här i länderna, och folk drabbade samman med folk och stad med stad; ty Gud förvirrade dem med allt slags nöd." 2 Krön. 15: 5.

Här i Chefoo känns det emellertid lugnt och tryggt. Ej på grund af läget vid hafvet eller emedan flera utländska krigsskepp äro förankrade här ute på viken. Detta medverkar naturligtvis, och kanske våra sinnen för mycket räkna med de mänskliga faktorerna. Men vi erinras här om huru Herren för elfva år sedan under boxareupproret förmådde bevara undan människors raseri dem af sina tjänare, som han enligt sitt rådslut ville spara. Så ha vi ibland oss t. ex. herr Mc Kie, som då i fem månaders tid fick irra omkring och hålla sig gömd bland bergen. En trogen tjänare bar mat nattetid till honom och de två kvinnliga missionärer, som han måste hjälpa. För att ej väcka misstankar, arrenderade tjänaren ett stycke land och odlade det om dagen. Småningom kunde de i medtaget tillstånd komma ned till Hankow och blefvo där omhändertagna.

En annan person, bekant från samma tid, vistas också här. Det är herr Cooper. Hans hustru och barn dödades; han själf blef illa tilltygad med knifstyng, öfvergjuten med fotogen samt antänd. I tanke att han var död blef han så kastad på en skräphög. En kristen kines blef honom emellertid varse, tog honom till sig och vårdade honom. Småningom häm-

tade han sig och har nu ännu ett tiotal år fått sprida kunskap om den Frälsare, som han så hängifvet tjänar.

Somliga af gästerna här kunna berätta, huru Herren äfven denna gång bevarat under färden från den aflägsna provinsen Si-chuan till kusten. Men därom mer en annan gång.

Nu något litet om skolorna för missionärsbarn, som Kina Inlandmissionen här upprätthåller. Rektorn är en värdig son till den gamle hr Mc Carthy, som jag nyligen omnämnde i ett bref till Sinims Land. Han är en riktig gåfva af Herren Gud. Så är också — på ett i ögonen fallande sätt — föreståndarinnan för den förberedande skolan. Hon är såsom en öm och kärleksfull mor för de många 5 à 6-åringar, som blifvit hitsända från sina hem i olika delar af landet. Flera af dem få på grund af de långa afstånden blott en tid hvar tredje år träffa sina föräldrar, som då få fri resa hit. Trots den utomordentligt goda vård, barnen här erhålla, kan den dock ej för barnhärtat ersätta modershandens smekning och hjärteförståelsen mellan föräldrar och barn. Jag hörde en mor berätta en rörande liten historia, belysande detta. Hon skämtade med sin lille gosse och sade, att han var en stor "kelgris". "Åh, mor, nu på tre år har ju ingen smekt mig som du", blef svaret.

Jag vågar tryggt påstå, att det är ingen annan skola, som kan uppvisa en så stor skara (c:a 250 st.) särdeles väl uppfostrade barn som denna. På tal om hemligheten till ernående af ett sådant resultat sade rektorn nyligen:

"Det är alldeles visst, att det finns ingen skola i hela världen, som det bedes för så mycket som denna. Hvarje dag bedja barnens föräldrar för oss, och hvarje lördag ihågkommas vi af Kina Inlandmissionens nära tusen missionärer på det sedvanliga bönemötet. Och hvad oss lärare beträffar, känna vi denna kraft."

Minst ett tiotal svenska barn vistas här. En svensk gosse, Söderbom, anses vara en af de allra bästa i hela skolan. Det var också glädjande att höra, hur det svenska namnet hölls högt i ära.

Hela detta storartade skoletablisement står såsom ett tydligt uttryck af Herrens trofasthet mot Kina Inlandmissionen.

Ja, det är visst: Gud kan gifva långt mer, än vi kunna begära eller tänka, om han verkligen får blifva konung öfver oss och vårt.

Må han få blifva det!

En minnesrik resa.

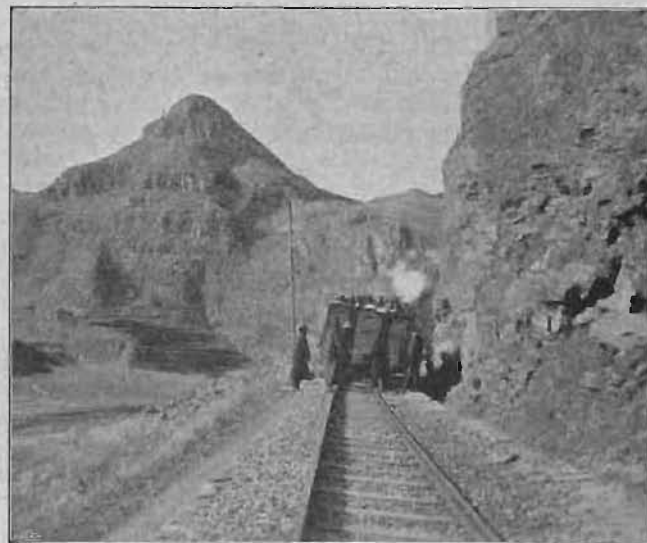
(Forts. fr. föreg. nr.)

På onsdagsmorgonen lyckades männen få tag i fyra dressiner, hvilka bundos tillsammans. Vårt bagage lastades på; våra sängklädspåsar lades ofvanpå, och till sist satte vi oss själfva öfverst. Fyra kineser voro med för att hjälpa till att skjuta på. Vårt "tåg" startade klockan elfva f. m. Om vi någonsin känt, att vi voro beroende af Gud, var

»Bröderna fingo gå af och skjuta på.»

det då. Detta var ju ett alldeles nytt sätt att färdas. Sedan vi farit ett stycke, mötte vi några soldater på en dressin, som de godhetsfullt lämnade oss, då de sågo, hur trängt vi hade det. Vi voro indelade i tre klasser. Första klassens passagerare fingo sitta på vid de svåra ställena. Till den klassen hörde jag, ty jag var till hälften invalid. Den andra klassens fingo stiga af vid alla svåra ställen. Till den hörde de andra damerna. Men våra stackars herrar tillhörde allesammans tredje klassen. De fingo gå och skjuta på. Men de voro så snälla och arbetade så hårdt för oss. Vi voro ständigt på utkik efter märken, som utvisade början till en slutning nedåt, och det blef alltid ett utrop af glädje, när vi kommo till sådana ställen. Då hoppade nämligen herrarna på, och nedåt gick det med fart. Bromsen användes i de skarpa kurvorna. Ruskigt var det, då vi foro igenom tunlarna, och de voro ej få, 11 till antalet. Vi voro alltid rädda att möta tåg där.

»Vi fingo syn på ett par öppna vagnar, fullpackade af soldater.»

Intagande af »lunch», sedan saker och dressiner burits förbi det skadade stället.

Långt hade vi ej farit, förrän vi stötte på ett lokomotiv, som var förstördt och låg tvärs öfver järnvägs-skenorna. Det var ej annan råd än att packa af och bära säckarna samt dressinerna förbi och så packa på igen. Det samma fingo vi göra, då vi anlände till ett ställe, där skenorna voro förstörda.

Vid kvällens inbrott kommo vi till en järnvägsstation, som stod öde. Till slut kom emellertid en vaktmästare och släppte in oss. Vi skulle få bo där den natten. Ingen mat fanns att köpa, hvarför

vi tillagade soppa af hvad vi hade med oss i burkar. Nästa morgon hade vaktmästaren fått köpa litet mjöl samt gräddade en pankaka åt hvar och en af oss. På kvällen voro vi så glada och tacksamma mot Gud, att vi sjöngo den ena lofsången efter den andra. Nästa morgon bröto vi upp mycket tidigt. Det bar nedför en stor del af vägen, och vi bromsade ej så mycket som dagen förut, så att det gick undan med fart. Vi hade fått höra, att järnvägs-linjen, som varit sönder, var lagad, och att ett tåg

med kejsrerliga soldater kunde komma när som helst. Två af herrarna togo nu den minsta dressinen och begåfvo sig i förväg för att möta detta tåg. Strax före middagen blef det stor uppståndelse. Just som vi med ganska stark fart rusade utför en sluttning, fingo vi syn på ett par öppna järnvägsvagnar, skjutna af ett lokomotiv, som svängde om vid en kurva. Dressinerna bromsades genast, och vi viftade af alla krafter med de neutrala flaggorna. Tåget, som var fullastadt med kejsrerliga soldater, stannade, och en af våra herrar, som farit före för att möta tåget, kom springande emot oss. Eftersom vi voro blott 2.5 km. från Niangtsikuan, frågade vi soldaterna, om de ej ville taga upp oss på tåget och fara tillbaka med oss. Men detta kunde de ej, ty de voro ute för att bespeja landet och se efter, om några rebeller funnos kvar. Funne de några, skulle dessa genast dödas. För att de skulle ha bättre utkik, gick lokomotivet bakom vagnarna. Ännu en gång måste allting lastas af och bäras förbi tåget. Efter en halftimme voro vi lyckligt framme vid Niangtsikuan. Denna plats vimlade af kejsrerliga soldater. Alla voro nyfikna att se oss och vårt »tåg». De togo sig väl mycket friheter och voro icke alls lika de revolutionära. De senare hade alltid uppfört sig mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

mycket akt-

Vårt »tåg» af dressiner, färdigt att starta.

så underbart beredt väg för oss. Den kvällen fingo vi sofva i Röda korsets hospital, förut ett stort värdshus. Vi fingo sedan höra, att där lågo fyrtio sårade soldater. Nästa morgon stego vi på Peking-Hankow järnvägen, som förde oss till Tientsin, dit vi anlände klockan åtta på kvällen, grundligt uttröttade men tacksamma mot Gud, som fört oss dit.

Vi hafva en Gud, en Gud, som hjälper.

En tibetansk gosse vunnit för Kristus.

För våra små missionsvänner.

De flesta av eder, små vänner, haven nog hört, att i det inre av Asien ligger ett underbart, för främlingar tillslutet land, som heter *Tibet*. Kanske I ock haven hört, att en av de få utlänningar, som lyckats tränga in i detta märkvärdiga land, är vår berömde landsman, doktor Sven Hedin.

Tibets invånare ha ock sökt utestänga kristendomen från sitt land. Men också på detta i andligt mörker försänkta folk har Herren Jesus i oändlig kärlek och varkundsamhet blickat ned, och i det följande få vi höra, hur han, den gode Herden, visste att uppsöka och frälsa ett litet lamm, som där irrade omkring, sargat och illa medfaret.

En kvinnlig engelsk missionär, som fått Tibets andliga nöd lagd på sitt hjärta, gjorde ett försök att komma in i landet. Hon ville lära sig språket och översätta bibeln på tibetanska. Ännu kunde hon dock så litet, att hon blott kunde översätta ett enda språk. Det var Joh. 3: 16: "*Så älskade Gud världen, att han utgaf sin ende Son, på det att var och en, som tror på honom, icke skall förgås utan hava evigt liv.*"

Dessa ord skrev hon på tibetanska och lade i sitt engelska testamente. Längre förunnades det henne emellertid ej att vara inne i Tibet. Hon blev utsatt för sådan förföljelse, att hon måste fly. Under flykten tappade hon det nämnda bibelspråket. Men Herrens ögon, som överfara hela jorden och som giva akt på allt, ledde en nyss uppvuxen, tibetansk gosse att gå just den väg, där hans tjänarinna flytt, och att se det på marken liggande lilla papperet. Gossen tog upp det, läste åter och åter de underbara orden och kunde rakt icke komma ifrån dem. Han var son till en av sin hedniska religions överstepräster och en gosse, van att tänka. Längre hade han i sin fars hus hört om den kristna missionen och om missionärerna, som lågo vid landets gräns, längtande att få komma ditin. Och aldrig hade han förstätt det hat, som hans lands präster hyste till dessa missionärer. Ju oförklarligare saken var honom, dess mer längtade han att få lära känna dessa främlingar och vad de hade att lära. De ord, som stodo att läsa på det av honom hittade lilla papperet, förstod han måste vara skrivna av någon kristen. De grepo honom så djupt, att han beslöt uppsöka en missionär för att få höra mer om den Gud, som kunde älska världen så högt, att han för den givit ut sin ende Son.

Den unge gossen hade en förtrogen vän. Honom invigde han i sin plan, och snart hade denne beslutit sig för att följa med till de kristna. I hemlighet begävo de sig av, ty de visste, att det för en tibetän var förbjudet att begiva sig in i ett annat land, och att det i all synnerhet var belagt med det strängaste straff att hava någon som helst beröring med kristendomens bekännare.

De båda gossarna hade i det närmaste uppnått gränsen, då de blevo upptäckta. Det skrivna bibelspråket blev också funnet, och trots deras ungdom

fördes de tillbaka för att undergå bestraffning. Båda tilldelades 30 slag var. På vännen avhöggos sedan båda armarna, så att han för livet blev en krymping. Översteprästens son dömdes att under en hel månad, dag för dag, vallfärda till ett berg men utan att därvid taga ett enda steg. För den händelse han brukade sina fötter, skulle dessa avhuggas. Han måste därför lägga sig ned efter hela sin längd och med tillhjälp av sina händer sakta skjuta sig fram.

Knappt hade den unge botgöraren slutat denna ytterst plågsamma och ansträngande vallfart, förrän han för andra gången sökte fly över gränsen in på engelskt område. Men åter blev han gripen och hade utan tvivel blivit överlämnad åt en kvalfull död, om icke den Gud, som han i sitt hjärta längtade att lära känna, bevarat honom.

En natt, då han och den man, som gjort honom till sin fånge, slagit läger för att vila en stund, väcktes han ur sin sömn av ett ångestskri. När han såg sig om, var hans plågoande försvunnen. I månskenet såg han, hur den klippvägg, på vilken hans väktare slagit sig ned, hade lossnat och dragit honom med sig i djupet. Van vid sin hedniska religions bruk upprepade den stackars gossen 50 gånger efter varandra Joh. 3: 16. Sedan tog han åter till flykten.

Denna gång lyckades det honom att obemärkt komma över gränsen. Vilket jubel i hans bröst! Åter började han läsa för sig själv: "*Så älskade Gud världen!*" Då — vad var detta? Skulle han åter bli gripen? Denna gång var det rövare, som överföll honom. De slog omkull honom, togo av honom allt vad han hade och försvunno därpå.

Det var den unge tibetanens första erfarenhet på engelskt område, och så modlös var han, att han nära nog tänkte vända om hem. Men så kom hans språk honom i tankarna, och det gav honom ny kraft.

Ännu en gång skulle han emellertid sättas på ett svårt prov. En afton blev han skrämmd av ett dovt brummande, och snart såg han en stor björn komma emot sig. Att fly var icke att tänka på. Men även nu hade Gud hjälpen i beredskap. Alldeles mitt för gossen var en trång klyfta bildad av ett par stora klippblock. Pilsnabbt kröp han in i denna. Björnen försökte förgäves nå honom med sina ramar. I två dagar belägrade det blodtörstiga djuret sin stackars fånge. Men tredje dagen begav det sig bort för att söka annat byte, och så var vår unge vän åter fri. Gud ledde hans steg, så att han nu inom kort uppnådde en engelsk missionsstation. Och just på denna bodde den kvinnliga missionär, som på tibetanska hade skrivit det bibelspråk, ynglingen hittat. Hon tog sig med särskilt intresse an den unge gossen, som vid sin ankomst var ytterst medtagen av allt vad han genomgått, och det dröjde icke länge, förrän han lärde känna och älska den ende sanne Guden och den han sänt, Jesus Kristus.

Efter en grundlig undervisning blev han döpt. Och sedan fick han den stora och härliga uppgiften att översätta Herrens ord till sitt modersmål.

I sanning, *Herrens ögon överfara hela jorden för att bistå dem, som med helt hjärta hålla sig till honom.*

以便
以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華
以拉

Utgifvare:

Kom. för Sv. Missionen i Kina.

Redigoras af
ERIK FOLKE och
EMMA BESKOW.

Expedition:

Malmorgsgatan 8.

Telegramadress:

"Sinim", Stockholm.

Telefon:

Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35

Innehåll: Släktskap med Jesus, II. — Kinas ledande män. — Nyårshälsning från Kina. — Utsiktorna på missionsfältet vid revolutionens utbrott. — Sista stormötet i Hancheng. — Hemkomna missionärer. — Redovisning.

Släktskap med Jesus.*

II.

Gud talar, sade jag, äfven till sina barn genom yttre skickelser i lifvet, vissa händelser, hvilka andra människor, som icke känna Gud, kalla för tillfälligheter. Men vi, som tro på Gud, som veta, att han räknat våra hufvudhår, tro icke, att något sker af en slump. Vi se i dessa skickelser vår himmelske Faders hand, vår Guds ingripande. Vi tro, att Gud har en mening, en bestämmelse, ett syftsmål med allt, som han tillskickar oss. Hör det icke till vår erfarenhet, om vi annars tro på Guds faderliga omsorg, att när vi vid något tillfälle stått rådvilla, undrande, hur vi skulle skicka oss, spörjande efter Guds väg, längtande efter klarhet öfver Guds vilja, så har i ett nu något inträffat, som gifvit oss anledning att tänka: Detta är Guds finger, som pekar på den väg, jag skall gå. Och så föll det klarhet öfver denna Guds skickelse. Så leder Gud i trofasthet sina barn och gifver dem ljus öfver sin viljas väg. —

Men *willkoret* härför är för det första: *Att vi äro af sanningen*, att vi äro af Gud, d. v. s., att vi intet annat vilja veta än Guds vilja, och att vi vilja veta hans väg för att gå den. Det är härvid af vikt, att vi hafva ett af Guds Ande upplyst öga, så att vi *igenkänna* Guds viljas väg, när den uppenbarar sig för oss. Herren Jesus säger en gång, att

det är ögat, som är kroppens ljus; är ögat ofördärfvad, blir hela kroppen ljus; men är det ofördärfvad, blir hela vår kropp mörk. Det vill säga, finns det icke hos oss ett inre, friskt, ofördärfvad hjärteöga, hjälper det oss icke, att Guds sanning lyser oss. Vi äro då blinda för den. Låt oss därför bedja Gud, att han alltmer upplyser vårt hjärteöga, att det må kunna uppfånga det himmelska ljuset, då det strålar oss till mötes!

Jag sade från början, och jag upprepar det: Gud uppenbarar sin vilja för oss, för att vi skola göra den. Det är *lydnad*, Gud begär af sina barn, och jag kan säga, att det är *uteslutande* lydnad, han begär. Det finns ingenting, som kan ersätta lydnaden. Vi kunna icke bjuda Gud något annat i stället för lydnad. Det minsta, vi göra i lydnad för Gud, är *stort* i Guds ögon. Men det största, vi göra, då vi gå själfvalda vägar, har intet värde för Gud. Det var om denna sanning, Samuel påminde Saul, då han sade: "Lydnad är bättre än offer". Det är *lydnadsoffer*, Gud begär.

Kära vänner! Vi *måste* lyda Gud, om vi skola kunna lefva i förening med Gud. Det är en helig nödvändighet att lyda Gud. Det är en fysisk nödvändighet, att vi andas, att vi äta, att vi dricka, om vi skola kunna lefva det lekamliga lifvet, och det är en *andlig* nödvändighet, att vi göra Guds vilja, att vi lyda Gud, om vi skola kunna lefva det fördolda lifvet med Kristus i Gud. Det var den stora sanning, Petrus uttalade, då han stod anklagad inför stora rådet i Jerusalem. "Man måste", sade han, "lyda Gud" — det är helt enkelt en helig nöd-

* Predikan 1:a sönd. efter Trettondagen 1912 af pastor Vilh. Arbin.

vändighet — och "mer än människor". Gud i första rummet, människor i andra rummet.

Men att lyda Gud och göra hans vilja är motsatsen till att göra min egen vilja. Skall jag göra Guds vilja måste jag afstå från att göra min egen vilja. Men vi böra räkna det såsom en dyrbar förmån att få göra Guds vilja. Det finnes människor, som söka att gå Guds viljas väg, men göra det knotande, med ett upproriskt sinne, af tvång, utan glädje. Sådant är icke Gud behagligt. Gud vill hafva barn, som göra hans vilja med glädje, som säga till honom: "Din vilja, min Gud, gör jag gärna". Sådant var Jesu förhållande till sin Fader. När lärjungarna kommo till honom vid Sikars brunn efter hans samtal med den samaritiska kvinnan, sade han: "Jag har mat, som I icke känna. Min mat är att göra dens vilja, som har sändt mig."

Det är möjligt, att du har det trångt och svårt, där Gud har satt dig, och du har kanske tänkt: "Om jag sattes på en annan plats, skulle det gå lättare att göra Guds vilja; då skulle jag göra den med glädje. Men nu är det omöjligt." Min vän, det är icke de yttre omständigheterna, som behöfva förändras; det är *du själf*. Du kan få gå den af Gud dig anvisade vägen med glädje, äfven om den är oerhördt svår för kött och blod. Jag tror icke det är någon af oss, som haft en så svår väg som Paulus. Men trots detta säger han: "Jag är i outhärlig glädje" ... Han hade blifvit gisslad; hela hans kropp var betäckt med sår; hans fötter voro satta i en stock. Hvad gjorde han? Klagade han? Grät han? Intetdera. Han *sjöng*. Hvad *sjöng* han? Lofsånger. — Lär dig att gå Guds viljas väg med glädje, äfven om den är svår! Gud *vill* lära dig det. Han *kan* det.

Att göra Guds vilja kan ofta te sig dåraktigt för det naturliga förståndet. Men det är icke dåraktigt, fast vi tycka så, ty Gud bjuder aldrig något, som är dåraktigt.

I Haran lefde en man, hvars namn vi alla känna från vår späda barndom: Abraham. Han mottog den befallningen från Gud: "Gå ut ur ditt land och från din släkt och från din faders hus till det land, som jag skall visa dig." Och vi veta, att han gjorde, såsom Herren visade honom. Nå, tedde sig detta för honom som en förståndig väg, som en klar väg? Han skall lämna något säkert för att gå till något mycket osäkert. Han har ej något annat att hålla sig till än den osynlige Guden. Han har således att gå på Guds blotta ord, med den Osynlige för ögonen. Och det är ingenting, vi hafva svårare för, än att gå med den Osynlige för ögonen,

liksom såge vi honom, ty vi vilja alltid gripa efter något, som vi kunna taga på. Men så gjorde icke Abraham. Han gick i lydnad för Gud. Han var ingen fläckfri man; han begick felsteg, och det förtiger icke Skriften. Men i ett fall framstår han för oss som ett exempel: han *lydde*.

Jag vill nämna ännu ett exempel på, huru det gäller att gå Guds viljas väg, äfven när det ter sig dåraktigt för det naturliga förståndet. I England bodde en man, tandläkare till yrket, som hade en årsinkomst af omkring 20,000 kr. En dag får han befallning från Gud att lämna sitt yrke och begifva sig ut i hednavärlden som missionär och det icke i ett missionsällskap utan ensam. Han *lydde*. Han försakade sin inkomst och förtrodde sig åt Herren. Svek Gud honom? Gud sviker aldrig dem, som lyda honom. Denne man fick visserligen icke 20,000 kronor om året men sitt dagliga bröd.

Att gå Guds viljas väg kostar ofta något, ja, stundom ganska mycket. Vi hörde för några söndagar tillbaka om en man, som gick *Guds viljas väg*, fast det kostade honom mycket, ja, slutligen allt. Jag tänker på Johannes Döparen. Denne fick Guds befallning att föra en eremits lif i öknen, att lefva af den enklaste kost och kläda sig i de gröfsta kläder. Han lydde och gick. Han får befallning att tala till folket bättringens ord. Han lyder, fast han visste, att han skulle ådraga sig folkets misshag. Hans ord falla tunga som hammarslag, skarpa som svärdshugg: "I huggormars afföda" ... Men det skulle kosta honom än mer att gå Guds viljas väg. En dag känner han i sitt inre: "Det är Guds vilja, att jag skall gå till konungen." Han vet, hvad det skall kosta honom, men han går, och han säger rent ut till Herodes: "Dig är icke lofligt att hafva din broders hustru." Hvad hade det för följd? En dag bär en lättfärdig kvinna på ett fat ökenprofetens hufvud inför konungen och hans gäster. Det var för Johannes det synliga slutet på att gå Guds viljas väg. Ja, så kan det kosta något att gå den vägen!

Det var en man i en af södra Sveriges städer. Han hade en förmånlig plats. Men så fick han en dag af principalen den tillsägelsen att arbeta på söndagen. Han ställdes inför ett val — *hvilket valde han?* Han valde att gå Guds viljas väg. — Han blef uppsagd från sin plats. Fick han genast en annan? Nej, visst icke. Han fick det mycket trångt och mycket svårt, och jag tror ej han än i dag har en så god plats, som den han fick lämna.

Jag säger: det kan kosta ganska mycket: ära, anseende, den timliga utkomsten, ja, lifvet att gå Guds viljas väg. Men är det då skäl att gå Guds

viljas väg, när det kan kosta så mycket? — Det lönar sig alltid att göra Guds vilja. Redan härnere, hvilken oändlig lycka att få åtnjuta Guds kärleks välbehag, att få hafva ett godt samvete, att få hafva frid med Gud! Vi kunna ej hafva frid i vårt innersta, om vi ej lydaktigt gå Guds viljas väg. Och låt oss komma ihåg: det slutar ej härnere. Jag brukar ofta vid tanken på mitt lif sjunga: "Min lefnadsdag är ljus och lång, den räcker bortom tidens tvång." — Lifvet skulle ej vara värdt att lefva, om det ej räckte bortom tiden. Och där har Gud förbehållit sig rätten att löna sina trogna tjänare, sina lydaktiga barn. Där skall det visa sig, att det lönade sig att lyda Gud mer än människor.

Om jag skulle göra en hvar af eder den frågan: "Hvad önskar du såsom det högsta?" så skulle du kanske tveka och ej veta, hvad du skulle svara. Men Gud vet, hvad som är bäst för hvar och en af oss. Och hvad är, enligt Guds mening, bäst för dig och mig? Det är att blifva lika hans Sons bild. Blifva vi lika Guds Sons bild, då räknar Jesus släktskap med oss. Ser han hos oss sin bild, sitt sinne, tänka vi som han, känna vi som han, lefva vi och dö vi för det, som han lefde och dog för — då stå vi i ett släktskapsförhållande till honom, som han erkänner. Och vill du uppriktigt, allvarligt, uthålligt, blifva lik Guds Sons bild, vill du få hans sinne, vill du vandra i hans fotspår härnere, vill du tänka som han, känna som han, lefva och dö för det, han lefde och dog för — då kan jag å Guds vägnar ge dig det bestämda löftet: Det skall ske dig, som du vill. Amen.

Kinas ledande män.

Af intresse måste det utan tvifvel vara för våra läsare att få veta, hvilken ställning de män intaga till kristendomen, som för närvarande spela så stor rol i Kina, och hvilkas namn åter och åter nämnas i dagspressen.

Yuan-Shi-Kai, Kinas förnämste man, är visserligen själf konfucian, men hans barn ha uppfostrats af en lärare, som tillhör Londonska missionssällskapet, och hans fyra söner studera f. n. i Tientsin i nämnda missionshögskola, till hvilken Yuan lämnat penningbidrag för erhållande af egen byggnad. Hvilken ställning han intager till kristendomen, framgår bland annat af följande uttalande, ställt till några missionärer, då han tjänstgjorde som guvernör öfver Shantung:

"I hafven predikat i Kina flera år, och utan undantag hafven I alla uppmanat till ett lif i rättfärdighet. Då I bosatt eder ibland oss, hafven I omsorgsfullt sett till, att de kinesiska lagarna efter-

lefts. På tal om eder vistelse i denna provins kan jag i sanning vittna om, att den endast verkat godt, och att den lära I förkunnen, icke kan annat än gagna alla, som omfatta den och följa dess föreskrifter. Dess verkan på vårt folk är välgörande och hindrar dem icke i ringaste mån att fullgöra sina plikter såsom undersåtar i kejsardömet och laglydiga medborgare."

Sådana ord äro synnerligen betydelsefulla och uppmuntrande, uttalade som de äro af en man, som synes blifva den förste presidenten i Kinas Förenade Stater.

Wong Chung, ledaren för de stora kinesiska järnverken i Hankow, är son till en kinesisk pastor, som samverkar med Londonska missionssällskapet.

Dr. Sun Yat Sen, revolutionens upphofsman och den, som insamlat medel till den stora rörelsen, är en man med ädel karaktär och sällsynt duglighet, som studerade samt tog sin grad i Londonmissionens medicinska högskola i Hankow. Han är en döpt kristen, som af hjärtat tror på vikten af att följa och lyda Jesu Kristi lära.

Wu Ting Fang, som först tjänstgjorde såsom det republikanska partiets utländske sekreterare, och sedan, när republiken utropades, af den provisoriska regeringen utnämndes till en af de högsta posterna, var en af de första kinesiska studenter, som för omkring 40 år sedan sändes till England. Han är åtminstone till namnet kristen.

General *Li Yuan Hung*, denne så ofta omnämnde man, är en mycket allvarlig, evangelisk kristen, som icke är rädd att låta sitt ljus lysa inför människor. Om hans duglighet och ansende vittnar bl. a., att han under de kritiska dagarna i början af mars telegrafiskt anmodades att föra de republikanska truppen till Peking för att där upprätthålla ordningen, då regeringen icke såg sig kunna blifva herre öfver situationen.

Så må till sist nämnas *Liang Chi-Cho*, en man, som också fått sin uppfostran i en af missionens skolor, och som är en allvarlig kristen. Han är en af Kinas mest framstående skriftställare och har på grund af sitt kristliga skrifsätt under de gångna åren rönt icke så liten fiendskap bland sina landsmän.

Det är icke möjligt annat, än att kristendomens inflytande i Kina skall göra sig gällande på ett helt annat sätt än hittills, då i spetsen för dess styrelse stå sådana män som de här ofvan uppräknade. Må Guds folk i flitig förbön ihågkomma dem, att de i Herrens hand få bli mäktiga redskap till främjande af hans planer och därigenom till det kinesiska folkets frigörelse och höjande.

Nyårshälsning från Kina.

En mycket välsignad bönevecka har hållits här i Chefoo. Missionärer tillhörande olika sällskap såsom Kina Inland Missionen, Amerikanska Presbyterianska missionen, Amerikanska Baptistmissionen, Industrimissionen och S. M. K. ha dagligen mötts såsom en enda stor familj här i Inland missionens

bönsal. Den gemensamma hjärtenöden har förenat oss i anden att såsom en man anropa Herren för Kina och för världen. Dyrbara ha dessa stunder varit för våra själar. Innerliga, af djupgående erfarenheter dikterade böner, framvällande ur Herren helt hängifna hjärtan, ha fallit såsom en morgondagg öfver våra själar, uppfriskande och stärkande till förökad tro och väckande till ett fullare lif i Gud och för Gud.

Då jag en dag satt och betraktade de församlade, greps min själ af beundran öfver den Guds nåd, som framstrålar hos många af de närvarande.

Den vördnadsvärde dr. Corbett från Amerika ledde mötet. I mer än 40 år har han verkat för Herren i denna provins, och ehuru han nu är 70 år gammal, brinner kärlekslågan lika klart som någonsin i hans själ, drifvande honom att, som vore han en ung man, i tid och otid vittna och predika om Kristus.

Där satt broder J. Cooper (K. I. M.), varm i anden och med en ljullig, dämpad glädje i hela sitt väsen. Vid boxareupprorets utbrott 1900 var han med i ett sällskap, som under sin flykt till kusten måste utstå utsägliga lidanden. Hans maka och ett af barnen dukade under på vägen. Själ blef han i en by så illa slagen, att han till sist låg där som en död, öfverhöljd med blod. Då han till sist, ännu sårad, framkom till vänner i Hankow, var hans nervsystem så skakadt, att han på en lång tid knappast uttrade ett ord.

Där satt också fru Green, som jämte sin man, två barn och den också närvarande system, fröken Gregg, år 1900 flydde till bergen undan boxarne. De uppspanades; en hand och en fot bundos tillsammans; en stång trädde därunder, och så buros de såsom skjutet villebråd till boxarehöfdingens hufvudkvarter. Ute i regnet på en gård släpptes de ner. Såsom en särskild gunst beviljades broder Greens begäran, att en tegelsten måtte läggas under makans hufvud, så att det skulle slippa ligga i vattnet. Fem gånger stodo dessa syskon ansikte mot ansikte med döden, men Herren räddade dem.

Där ser jag makarna Mac Kie, som en mörk afton vid samma tid också flydde från sin station uppåt bergen. Under 3 månader irrade de omkring i bergstrakten, om dagarna hållande sig dolda. Sex veckor tillbragte de i en grotta i berget utan andra klädespersedlar än de, som de buro på kroppen. Deras trogne tjänare kom om natten till dem med föda.

Där sutto också våra egna systrar, Emma Andersson och Maria Pettersson, hvilas lidanden under den flykt, då de råkade i boxares händer, voro många och stora.

Fru Ford från Honan är äfven en af dem, som för evangeli skull lidit misshandling.

Alla dessa ha icke aktat sina lif. Sedan de hämtat krafter efter de öfverståndna mödorna, ha de återvänt till arbetsfältet för att fortsätta att vittna för detta förvillade folk om Guds kärlek.

Tio års arbete ligger nu bakom dem. Att det varit mödosamt med ett af strapatserna försvagadt nervsystem märkes nog samt på de grå håren och

de i förtid åldrade dragen hos flera. Blir man förtrolig med någon af dem, kan man få höra, huru efter dessa sista oroligheters utbrott de gamla plågsamma drömmarna om förföljelse, flykt och öfverfall åter börjat störa nattens hvila.

Och de öfriga mötesdeltagarna? De flesta äro, äfven de, flyktingar, hvilka måst lämna sina hem och ägodelar i sticket (somliga för tredje gången) för evangeli skull. Från ingens läppar har dock klagan hörts. Tack och lof, trosförvisning och innerlig kärlek till evangeli verk är grundtonen i allas bön.

Edra och våra böner ha mötts i Guds hjärta. Nog skall han gifva oss frukt af dessa dagars bönesådd!

Kina Inland Missionen har fortsatt med ännu en välsignad bönevecka. Dessutom mötas S. M. K:s missionärer dagligen till bön för vårt fält. Vi vänta nu, att Herren skall gifva ett härligt svar.

Välsigne han rikligen detta år äfven för dig, käre läsare af dessa rader!

Det önskar af hjärtat

Eder i Mästarens tjänst

Hugo Linder.

Utsikterna på missionsfältet vid revolutionens utbrott.

Aldrig förr, skrifver missionär V. Wester, torde missionsarbetet inom Chiehchow- och Puchow-distrikten sett mer lofvande och hoppingifvande ut än vid oktober månads början. Stora skaror af åhörare samlade sig omkring våra predikanter för att stilla lyssna till ordets predikan, nu ej längre af nyfikenhet, hvarhelst dessa uppträdde.

De regelbundna söndagsmötena voro väl besökta. Många nya sökare hade tillkommit, och det var med större hopp och tillförsikt än någonsin, vi emotsågo denna vinters arbete att vinna något för Guds rike. Chiehchow församling hade beslutat hyra ett hus till gatukapell.

Stormötena i Puchow den 21—22. okt. och i Chiehchow den 28—29 voro väl besökta. Tio personer, däribland fyra skolelever, upptogos genom dopet i församlingens gemenskap. Kollektorna blevo omkring 65 kronor större än vanligt. 250 dagars bybesök och predikan tecknades af de troende.

Skolorna både i Chiehchow och Puchow började i vanligt tid med samma antal elever som under vårterminen.

Bok- och traktatförsäljaren rapporterade större antal sålda böcker än förut. Ett bibelsällskap hade lofvat aflöna en bibelkolportör, och jag hade anställt en sådan, som skulle börja i november månad.

Flera tusen exemplar böcker och traktater för fri utdelning voro på väg från kusten, ämnade att gifvas till alla tjänstemän, lärare och handlande i distriktet.

Bibelkurs hölls med dopkandidater i Puchow

före stormötet, och flera kurser voro utsatta att hållas på andra platser före nyåret.

Opieasylerna voro just redo att taga emot patienter efter stormötena.

Vi voro på alla sätt beredda för arbete. En ständig bön till Gud hölls ock af de troende om större framgång och rikare välsignelse i de olika företagen för att bringa evangelium till platser och individer, som ännu voro i mörker. Ett stort afbräck åstadkom emellertid det hastigt utbrytande upproret, på grund af hvilket vi måste lämna våra stationer. Herren är dock kvar och verkar på sitt eget sätt efter sin gudomliga vilja.

* * *

Angående höstens arbete i *Honan* lämnar br. *R. Andersson* synnerligen glädjande meddelanden. Han skriver:

Det första af stormötena hölls i *Mienchih*. En hel veckas regn föregick detsamma, och vi nästan fruktade, att ingen skulle kunna komma. Vi båda emellertid mycket till Herren om vackert väder, och före mötets början upphörde regnet, och solen lyste fram. Alla de troende, med ett par tre undantag, samlades, så att deltagarnas antal uppgick till 80. Herren var oss mycket nära vid alla mötena. Den genomgående tonen i nästan alla föredragen var: Andens kraft till seger i de troendes lif. Då vi på måndags morgon samlades till morgonbön, stodo många upp och bekände synd, som den Helige Ande påpekat och bestraffat dem för under mötena. Ingen hade det minsta framhållit eller tryckt på nödvändigheten att offentligt bekänna synd, men Herren ledde det ändock så, och jag tror, att det blef till stor hjälp för dem, som lydte Andens maning i detta hänseende. Vid mötets slut tecknade sig flera för vissa dagar, då de lofvade att på egen sold gå ut och förkunna evangelium i kringliggande byar. En broder lofvade Herren en hel månad.

Nästa möte var i *Yongning*. Till följd af det myckna regnet hade skörden försenats, och blott några få hade samlats på lördag f. m. Någon sade då, att alla hade så brådt, att vi nog ej blefve många fler. När kvällen kom, voro vi emellertid så många, som kapellet kunde rymma. Mötet blef godt men ej så gifvande i andligt afseende som det i *Mienchih*. Bland de fyra som döptes voro två flickor från fröken Janzons skola. Evangelisten *Lukuang-cheo* afskildes till diakon. Han är nämligen medlem i denna församling och åtnjuter stort förtroende bland de kristna där. Mötet var besökt af omkring 200 personer.

I *Sinan* hade vi glädjen att få hjälp vid mötet af evangelisten *Lo-teh-tao* från *Haichow*. Vid detta möte voro dock endast omkring 50 personer närvarande, och det kändes, som om mycket liten motaglighet funnits bland de församlade.

Honanfu-mötet hölls under mycket ogynnsamma omständigheter i yttre afseende. Oro rådde i allas sinnen med anledning af den påbörjade revolutionen. Trots detta samlades dock öfver 200 af våra troende och sökare. En glädjande företeelse vid våra stormöten är, att knappast några utomstående komma

med af ren nyfikenhet eller andra bevekelsegrunder, utan de som komma, komma i regel af intresse och äro, med mycket få undantag, församlingsmedlemmar eller sökare. Det var en fröjd att se vårt kapell, som ej är bland de minsta, fullsatt af en uppmärksam samt lyssnande skara. Öfver hela mötet hvilade en hoppets ande, och det var, som om den ene velat säga till den andre: "Låt oss sträfva framåt, det lönar sig!" Församlingen åtog sig att hyra ett hus i *Futien*, där de troende kunde få samlas.

Alla våra skolor hade öppnats och voro i full gång, då vi af brist på penningemedel måste stänga dem på en gång. *Honanfu* gosskola hade 27 elever, *Sinans* 43, *Mienchih* 11 och *Yongnings* 7. Flickskolan i *Honanfu* hade 44. Äfven om vi haft medel och kunnat stanna kvar på våra stationer, hade det ej blifvit lätt att fortsätta med skolarbetet, ty dels voro barnen alltför mycket distraherade af alla rykten, som de snappade upp; dels voro deras föräldrar så oroliga för dem, att de kommo och hämtade hem dem.

Evangelisationsarbetet få vi mer och mer öfverlämna åt våra infödda medhjälpare. Jordmånen är öfverallt beredd.

Må Herren snart öppna väg för oss att få återupptaga arbetet!

Sista stormötet i Hancheng.

Hur mycket har ej timat sedan dess! Och inte tänkte jag, att den hälsning, jag ville sända från det mötet, skulle komma att skrivas på *Indiska Oceanen*. De intressen, som äro sammanknutna med det mötet, äro emellertid alltför dyrbara, för att jag genom fortsatt tystnad skulle väga afskära tillfället för missionsvännerna att i förbön och tro kämpa för Kristi rikets framgång däruppe i *Hancheng*.

Veckan före stormötet skulle den sedvanliga dopklassen hållas. Mycket regn hindrade dock många från att komma. Vägarna voro de första dagarna alldeles ofarbara, och bergbäckarna svällde öfver sina bräddar. Det långvariga regnandet hade ock förhindrat hvetesådden. Så suttu vi där och väntade, under det regnet öste i strömmar. Men Herren hade en stor uppmuntran i beredskap för oss. Icke mindre än 13 af skolgossarna kommo och begärde dopet. Att Gud verkat i skolan sista året, hade vi förstätt. Men detta öfvergick våra djärfvaste förhoppningar. Där satt jag och läste listan på alla dessa namn. Det är alltid ansvarsfullt att döpa. Har du tänkt på, hur oerhördt allvarligt det känns i en sådan stund, hur man fröjdas och hur man bäfvar, till dess man måste gå med allt till Jesus i ödmjuk, beroende barnatro och hjälplöshet? Jag ordnade det så, att jag i enrum fick samtala och bedja med hvar och en af gossarna. Nästan alla voro de barn af troende föräldrar och hade i hemmet sett kristendomens verklighet. De visade sig alla äga en ovanligt klar, enkel kunskap om frälsningens väg. Deras "teologi" var icke blott öfverlägsen många af våra

äldre församlingsmedlemmars i klarhet; den hade uti sig mer af himmelsk vishet än många skriftlärd i Västern. Sedan vi slutat samtalet, böjde vi våra knän. Huru dyrbart var det ej att på enfaldigt barnavis i tro få bära fram en efter en inför Jesus och lita på, att han skall fullborda hvarje godhetens uppsåt och trons verk! När jag slutat bedja, fortsatte den gosse, som var inne. Somliga bådo, rörda till tårar. Så bad och samtalade jag med hela raden. Det hade emellertid ej så mycket varit min afsikt att förhöra deras kristendoms-kunskap som fastmer att söka utforska, huruvida de lefde i verklig lifs- och bönegemenskap med Herren Jesus. Min öfvertygelse var, då vi slutat, att *alla* gjorde detta, hvar och en enligt sitt erfarenhetsmått, ehuru ju några föreföllo något obefästade.

Det var mycket kärt att höra dem på sitt naturliga sätt berätta om sina böneerfarenheter. Diakonen Liu's 17-åriga son, som lärt sig bönens sötma af sin helgade mor, svarade mig, så likt dessa naturbarn, då jag frågade honom om hans erfarenhet under bönestunderna: "Å, det känns som en frisk, svalkande vind under sommarhettan." Både hans far och mor berättade, att de ofta funnit honom på knä i någon undångömd vrå i bön. Såväl de som byfolket i öfrigt gifvo ynglingen de bästa vittnesbörd om ett förnyadt lif. O, att Kina hade många sådana mödrar, som han har! Hon är samma kvinna, som omnämns i Sinims Land i artiklarne "Lefvande Offer" och "Ekon från högtidsdagar". Så är nu hela den familjen med i församlingen. Bland de 6 gossar, som döptes, var nämligen äfven Liu Chong Sin.

En 21-årig yngling från samma by vid namn Liu Wen Han hade i flera år iakttagit de kristna och blifvit öfvertygad om kristendomens sanning. Han studerade i regeringsskolan i Hoyang och fick på grund af sina goda framsteg löfte om ett stipendium för att fortsätta i en högre skola. En söndag förra vintern leddes emellertid hans steg till vårt kapell där i staden. På ett alldeles särskildt sätt talade då Herren till hans hjärta. Samma dag köpte han en helbibel, ett ex. af Nya testamentet och en sångbok. Följande söndag kom han igen mycket tidigt. Han hade då under veckan fått utstå mycken förföljelse och hån, icke minst från ett par af lärarnes sida, men var ändock fast besluten att, kosta hvad det ville, hålla ut i tron. Han läste upp sina bibelverser högt i kapellet som de andra och var med oss också i gatukapellet, under det hans kamrater stodo i dörröppningen och gjorde miner åt honom. Vid terminens slut beslöt han att lämna regeringens skola, dels på grund af den underhålliga undervisningen där, dels på grund af det samvets-tvång, kinesiska staten pålägger dem, som äro i dess tjänst.

På min fråga, huruvida han erfarit någon särskild välsignelse af bönen, berättade han följande: Hans gamla mor låg för en kort tid sedan illa sjuk. Familjen, som var välbärgad, gjorde allt för henne, men förgäfves. Då allt hopp syntes ute, började han tänka på, huru Herren Jesus botade sjuka. Han tillkallade en troende man, en af våra kolportörer,

och i enfaldig tro bådo nu dessa två, att Herren måtte återställa den gamla. Från den stunden vek sjukdomen, och den kära modern tillfrisknade.

Det blefve för långt att berätta allt, hvad de kära gossarna omtalade, huru bönen hjälpt dem att lära sina läxor bättre, huru hvarjehanda förhållanden drifvit dem att söka sin hjälp genom bönen o. s. v. Jag vill bara säga, att Herren Jesus kändes mycket nära i det lilla rummet, och själf kände jag mig öfvervåldigad, mest inför tanken på de oöfverskådliga möjligheter till välsignelserik tjänst i Kristi församling, som dessa unga representerade. Sex af dessa 13 gossar beviljades dopet. Alla utom Liu Wen Han kommo från troende hem. Må de pryda sin Frälsares lära i alla stycken! Bland dem var ock Hsie Bao Tsai, som har vänner i Sverige. Bland de 5 äldre, som döptes, var äfven Gongsins mor. Fadern hade också hoppats bli döpt denna gång men blef förhindrad att komma till mötet. En man och hustru från Ichuan döptes ock.

Flera af de 24, som begärde dopet, måste dock af en eller annan anledning vänta. Det var särskildt svårt att säga nej till ett par män, som framkommo i sista stunden efter en ytterst besvärlig resa från Ichuan. Regnet hade fyllt alla bergbäckarne öfver deras bräddar och gjort resan t. o. m. farlig. En 72-årig gammal man, en af våra församlingsmedlemmar i Ichuan, hade medföljt som ciceron för att föra männens talan inför församlingen. Gamle Hsie, så var hans namn, hade måst bäras öfver mången strid ström, och 4 hela dygn hade han, våt och giktbruten, varit på väg. Då ett sådant resällskap slår på porten i det gästvänliga Hancheng, blir det lif och glädje. Rop af förtjusning, jublande skratt, fridshälsningar och djupa bugningar aflösa hvarandra rundt omkring de nyanlända, allt under det sångkläder och reseffekter uppsnappas af villiga, tjänstaktiga händer. Gamlingen fördes rakt in i gästrummet för att i själfva högsätet vederkvicka sig med det kokheta téet, som serverades. Trots den gamles böner måste de båda männens dop dock uppskjutas. Jag tror, att församlingens beslut därvidlag var riktigt.

Då gamle Hsie skulle vända åter till sina berg, var scenen helt olika mot då han kom. Stora tårar rullade utför hans fårade kinder, under det den darande handen mekaniskt drog i det långa, böljande skägget och den kvädda rösten sökte frampressa sitt "farväl"! Det är rörande att se, huru kineserna vid sådana tillfällen skynda sig att hjälpa den afskedstagande iväg. De fatta tag i hans reseffekter, de nära nog lyfta upp honom på åsnan; de skynda på af all kraft — för att så mycket som möjligt förkorta smärtan. O, hvilken finkänslighet, hvilken hjärtlighet och innerlig gemenskap i Kristi kärlek!

Vi hade ock glädjen att hafva missionär och fru Blom hos oss på mötet samt evangelisten Tsao från Puchow. Såväl predikan som samtal öfver olika ämnen voro mycket gifvande, men utrymmet medgifver mig ej att stanna vid den delen af vårt möte. Jämte de sedvanliga kollekterna beslöt församlingen att söka hjälpa de troende i Tsan-tsuen att komma i ordning med sin lilla samlings-sal — ett nytt cen-

trum för söndagsgudstjänst, omkring 1 sv. mil från staden. Och så skildes vi alla åt.

Sedan allt ordnats, som rörde det löpande arbetet, hvilket tog ännu ett par dar, red jag på min präktiga mula i hållande regn till Hoyang. Därifrån till Tungchowfu och Cheng Hsien och så åter till Hoyang just i tid för vårt stormöte, hvarom jag förut skrivit. Så några dars bibelstudium med de troende, dagar af rik välsignelse, och utan tvifvel en af Gud utsedd förberedelse för den väldiga storm, som inom några dar skulle nå äfven våra bygder samt skilja oss från vårt kära folk och arbetet bland dem. Gifve Herren oss nåd att i trogen förbön bära de unga församlingarna och deras ledare samt icke minst de svaga, de små lammen, de nydöpta! Men honom, som förmår göra utöfver allt, vida mer, än vi begära eller tänka, honom vare ära i församlingen!

Nära Aden den 13 febr. 1912.

Eder i Herren
Nath. Högman.

Hemkomna missionärer.

Den 4 d:s anlande till Göteborg systrarna *Ida Andersson* och *Maria Nylin*, den 11:te missionär *N. Högman*, fröknarna *Anna Janzon*, *Frida Prytz* och *Anna Eriksson*. Alla dessa ha sjöledes färdats från Kina. Vägen öfver Sibirien har tagits af våra systrar *Agnes Forsberg*, *Maria Hultkrantz* och *Maria Björklund*. De väntas i dagarna till Stockholm. Må Herren i sin nåd välsigna dessa kära syskon under deras vistelse i hemlandet samt göra dem till rik välsignelse, sitt namn till ära!

Redovisning

för till Barnens hem och till Missionshemmet influtna gåfvor under febr. månad måste på grund af bristande utrymme öfverstå till nästa nummer.

Redovisning

för influtna medel till »Svenska Missionen i Kina» under februari månad 1912.

N:o	Kr. Ö.
237. E. B., Sthlm, till M. Ringbergs underhåll	10: —
238. »Ett tackoffer på Herrens altare» från F. G. D., Götene	20: —
240. E. B., Forssa bruk, Katrineholm	1: —
241. Sparbössemedel från R. gm A. K., Linköping	5: 26
242. I. V. gm d:o	5: —
244. »Ett löfte åt Herren» gm O. C., Sköfde	50: —
245. »Tackoffer» från H. C., Sköfde, gm d:o	10: —
246. L. M. F., underhåll för M. Nylin för 1:sta kvartalet, gm S. R., Göteborg	300: —
247. Sparbössemedel från Lanna mfg, Hedemo, gm E. E.	24: 29
Transport	425: 55

N:o	Kr. Ö.
	Transport 425: 55
248. D:o från Torarp gm C. P., Eltrarp, Hook	38: 60
249. T. H. gm E. F., Sthlm	10: —
250. Sparbössemedel fr. »fredagsföreningens», Helsingborg, gm A. L.	40: 86
251. Insam. vid syförening i Skårsta skola gm E. G., Sollesteå	31: 51 ✓
252. Folketorps friförsamling, till V. Vesters underhåll, gm G. L.	62: 30
253. B. L., Haraby, rab. på H. S. Ö.	—: 94
254. M.	5: —
255. Afidna Fru L. Kyléns sparbössa	14: 22
256. Sparbössemedel från F. v. O., Grenna	5: —
257. D:o från M. H., gm G. G., Uppsala	5: 35
258. Sköfde mfg, till O. Carléns underhåll	77: 50
259. J. Å., Hålland, rab. på H. S. Ö.	1: 88
260. H. H., Torstorp, Finspong	5: —
261. C. J., Sthlm, till M. Ringbergs underhåll	100: —
262. S. G., Elfskullen, Jernshögsby	20: —
263. H. S., Hedemora, gm K. E. B.	25: —
264. A. C., Sthlm	5: 50
265. I st. f. 10 tågbiljetter Jkpg—B—ryd	2: 20
266. K. N., Murjek	25: —
267. D. H., Sthlm, till M. Ringbergs underhåll, gm G. E. P.	25: —
268. Kollekt och sparbössemedel från Melby gm J. A. J.	102: 25
269. M. J., Vedum, gm F. G. D., Elise-lund, Götene	25: —
270. Kollekt vid A. Hahnes föredrag i Kungsholms kyrksal gm J. L.	18: 10
271. Missionsexpeditionen sparbössa	3: 39
272. Sparbössemedel från R. D. & M. gm M. K.	7: —
273. Från skörfefest i Lofta, Linköpings stift, gm A. P. R.	40: —
274. Kollekt i Malma gm V. A., Åsby	5: 14
275. D:o i Kohlsva gm d:o	1: 61
276. D:o i Filipstad gm J. O.	17: 88
277. D:o i Filipstad gm S. F.	5: 18
278. Vänner i Sibbo gm A. G. H., Valåsen	13: 12
279. Insam. vid bönestund i Karlskoga gm K. A. E.	22: 89
280. P. A. K., Kristinehamn	10: —
281. Kollekt i Nässundet gm E. L.	12: 91
282. D:o i Svartå gm J. J.	3: 06
283. D:o i Askersund gm A. P. G.	18: 42
284. D:o i Bångbro gm P. J. O.	7: 66
285. D:o i Kopparberg gm H. V.	10: 85
286. D:o i Lindesberg gm C. C.	15: —
287. H. N. gm H. J., Frösäng, Ödeshög	1: 50
288. K. M. gm d:o	3: 50
289. H. J. gm d:o	10: —
291. »Blanka pengar & i-öringar» från O. & H. K., Lund	10: —
292. Bidrag från Häfryd gm O. C., Nät-hult, Bottneryd	25: —
293. Erstorps missionskrets gm J. W. H., Torstorp, Finspong	10: —
294. H. H:s sparbössa gm d:o	5: —
295. E. & M. K., Göteborg	100: —
298. K. G. K., Sundsvall, rab. på H. S. Ö.	4: 38
300. P. O. O., Månsta, gm T. L. E., Elfdalen	5: —
301. T. L. E., Månsta, Elfdalen	1: —
302. »Herrens tionde»	10: —
303. Skårsta syförening gm E. G., Sollesteå	16: 30 ✓
304. S. Lindkulla kristna ungdomsförening gm A. P. J.	20: —
305. C. A. D., Sthlm, till M. Ringbergs underhåll	50: —
306. M. B:s sparbössa	20: —
307. Okänd gm F. P., Björklinge	4: —
308. Fyllnad från F. P.	1: —
Transport	1,562: 55

N:o	Transport	Kr. Ö.	N:o	Transport	Kr. Ö.
309.	Vartofta—Åsaka syförening, halfva- bällningen vid en missionsauktion d. 12 sept., gm B. G. E.	1,562: 55	370.	D:o i Kapela missionshus gm A. J., Linderås	12: 25
310.	Kollekt i Luleå domkyrka gm E.	33: 25	371.	D:o i Flisby missionshus gm E. B.	26: 27
311.	D:o i Betel, Luleå, gm S. J.	18: 53	372.	Sparbössemedel från Flisby gm d:o...	13: 03
312.	D:o i Malmberget gm E. E.	20: —	374.	Kollekt i Flisby kyrka gm A. H.	29: 37
313.	Sparbössemedel gm W., Mahnberget	13: 51	375.	D:o i Solberga kyrka gm d:o	22: 49
314.	Kollekt i Boden gm J. E. H.	12: 77	376.	D:o i Nässjö gm L. H.	14: 51
315.	Kollekt vid Vännäs station gm F. Ö., Spöland	15: 06	377.	D:o i Barkeryds kyrka gm A. B.	25: —
316.	D:o i Vännäs kommunalhus gm d:o	12: —	378.	D:o i Bodanäs, Nässjö, gm G.	10: —
317.	Kollekter vid möten i Huskvarna gm S. S.	80: —	379.	D:o i Oskarshamn gm G. A.	21: 55
318.	Huskvarna söndagsskolas ungdomsklass gm d:o	5: —	380.	D:o i stora missionshuset, Jönköping, gm K. N.	18: 14
319.	Sparbössemedel från A. J., Luleå ...	8: —	381.	Vänner i Folketorp gm G. L.	5: —
320.	K. P. N., Tomastorp, Jämserum.	40: —	382.	Kollekt i Hörsta gm A. E., Kumla	9: 08
321.	R. F., Helsingborg	5: —	383.	D:o i Skeppsta gm J. E., Nerikes- Täby	4: 65
322.	K. F. U. K:s centralfören. till M. Björklunds underhåll och hemresa gm K. M. A.	600: —	384.	Vänner i Vesta o. Hjortsberga gm V. L., Kumla	15: —
323.	Från 2:ne syföreningar i Söderbärke gm M. S.	10: —	385.	Onämnda gm d:o	1: 20
324.	Boda mfg gm J. P., Ofvanmyra	48: 74	386.	Kollekt i Hallsberg gm P. O. N.	13: 20
325.	Söndagsskolan i Svartsjö gm H. K.	15: —	387.	G. A. E., Osmundsberg, Kärfåsen...	10: —
326.	Sparbössemedel från K. B.	7: 55	388.	Missionsvänner i Baggetorp gm H. H.	5: —
327.	Ur en sparbösza gm H. T., Hedemora	6: 50	389.	Kollekt i Sulegång gm d:o	4: 50
328.	Sparbössemedel från Skellefteå gm S. N.	225: —	390.	T. N., Gustafsberg	5: —
329.	D:o från söndagsskolan i Skellefteå gm d:o	50: 60	391.	Syföreningen vid Helsingmo gm O. N.	25: —
330.	Kollekt i Ursviken gm d:o	25: 05	392.	Insamling i Skärfsta skola gm E. G., Skärfsta	27: 76
331.	Sparbössemedel från Ursviken gm d:o	8: 30	393.	G. K., Norrköping, gm J. R., Söder- telje	22: 25
332.	Kollekt i K. F. U. K., Skellefteå, gm d:o	17: 65	394.	En sparbösza från A. W. gm A. K., Linköping	8: 30
333.	D:o i Bureå gm d:o	20: 80	395.	Missionsvänner i Källunge & Vallstena gm A. B.	94: 38
334.	D:o i Hjoggböle gm d:o	3: 69	396.	M. L. gm C. A., Vadstena	5: —
335.	D:o i Skellefteå kyrka gm d:o	76: 23	397.	Kollekt i Boda missionshus gm A. J., Nässjö	13: —
336.	D:o i Ersmark gm d:o	28: —	398.	K. N., Jönköping	10: —
337.	D:o i Skrämråsk gm d:o	7: 09	399.	K. I., Ånhult, Nässjö	30: —
338.	Sparbössemedel från N. A., Skrämråsk gm d:o	1: 87			4,190: 86
339.	Kollekt i Medle gm d:o	13: 31			
340.	Sparbössemedel från Medle gm d:o...	15: 65			
341.	D:o från Innerviks skolbarn gm M. Ö.	1: 62			
342.	D:o från M. Ö., Innervik	3: 94			
343.	»Böter vid försenad ankomst till söndagsfrukost» gm S. N.	6: 20			
346.	Sparbössemedel från M. A., Liljedal, Nossebro gm S. A.	5: —			
347.	E. J., Sthlm	5: 75			
348.	Sparbössemedel, mottagna vid Kina- möte gm A. B., Umeå	55: —			
349.	Kollekt i Umeå stads kyrka gm d:o	64: 81			
350.	D:o i missionshuset, Umeå, gm d:o...	37: 82			
351.	D:o i Backen gm d:o	16: —			
352.	D:o i Stöcke gm d:o	6: 56			
353.	D:o i Stöcksjö gm d:o	10: 85			
354.	D:o i Brännland gm d:o	8: 96			
355.	D:o i Gistad gm E. R.	20: —			
356.	D:o i Törnvala missionshus gm d:o	10: —			
357.	D:o i Motala gm H. B.	32: 70			
358.	D:o i Vadstena gm C. A.	51: 67			
359.	D:o i Ödeshög gm M. B.	25: —			
360.	D:o i Svenstorps missionshus gm H. J., Ödeshög	14: 67			
361.	D:o i Tjurtorps miss.-hus gm G. H.	5: —			
362.	Böneryds syförening gm d:o	20: —			
363.	Hofvanäs mfg gm H. N., Borghamn	20: —			
364.	Kollekt i Roglösa missionshus gm d:o	7: 57			
365.	D:o i Mjölby missionshus gm A. T. H.	13: 25			
366.	D:o i Tranås » gm K. B.	34: 59			
367.	Onämnd, Ångaryd, Tranås, gm d:o...	20: —			
368.	Kollekt i Gripenbergs missionshus gm A. S.	14: 14			
369.	D:o i St. Mölarp gm A. G., Tranås	22: 13			
	Transport	3,689: 93			

Särskilda ändamål:

236.	A. B. & E. B., Sthlm, till Wangs underhåll	50: —
239.	Söndagsskolan i Forssa, till söndags- skolan i Hancheng, gm E. B.	10: —
243.	A. K., Linköping, till Sin Ren-shih's underhåll	100: —
290.	J. P., Sthlm, till blifv. sommarhemmet	10: 50
296.	A. S., Göteborg, till Barnens hem, gm B. J. S. N.	2: —
297.	»Förstlingskärven» till d:o	20: —
299.	Viksjö ungdomskrets, till Hsiai Tong- na's underhåll, gm P. Ö., Mon, Vik- sjö	50: —
344.	Kåge by, till Barnens hem gm M.	10: —
345.	B. S. till d:o	5: —
373.	Sparbössemedel från Flisby, till blifv. sommarhemmet, gm E. B.	2: 57

Summa under febr. månad kr. 4,450: 93

Under jan. månad » 10,766: 47

Under jan. & febr. månader » 15,217: 40

Till de af hungersnöden i Kina lidande hafva dessutom inkommit under febr. mån. från vänner i Nässjö, kr. 15; från en försäljning i Sthlm gm L. L. kr. 160; från Ukna mfg gm V. Ö., Stor-sjö, kr. 20. Summa kr. 195: —.

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Min Gud skall, efter sin rikedom, fylla alla edra behof i härlighet i Kristus Jesus. Fil. 4: 19.

以便
以設
耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶
和
華
以
拉

Utgifvare:

Kom. för Sv. Missionen i Kina.

Redigeras af
ERIK FOLKE och
EMMA BESKOW.

Expedition:

Malmorgsgatan 8.

Telegramadress:

»Sinim», Stockholm.

Telefon:

Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35

Innehåll: Låtom oss ock dö med honom. — Från hemarbetet. — Hälsning från de i Kina kvarvarande syskonen. — Kinas nye president. — Revolutionens verkningar och resultat. — Från fältet. — Brefafdelningen. — Utsikterna ljusna. — Den 14:de mars. — Frukt efter många år. — Strödda meddelanden. — Hvem är det, som icke skall gifva till missionen? — Hemkomna missionärer. — Om Kinas nuvarande andliga ställning. — Böneämnen. — Ett tack för julgäfvor. — Redovisningar.

Låtom oss ock dö med honom.

Se, vi gå upp till Jerusalem, och allt skall fullbordas, som är skrifvet om Människosonen, ty han skall antvandas åt hedningarna, begabbas, skymfas och bespottas, och sedan de hafva gisslat honom, skola de döda honom, och på tredje dagen skall han uppstå igen. Luk. 18: 31—33.

Lärjungarne förstodo icke, hvad Jesus menade med dessa ord, blott att det var något fruktansvärdt, så fruktansvärdt, att Petrus fann för godt att bedja honom: "Herre, skona dig själf!" — så fruktansvärdt, att de alla stannade ett stycke efter på vägen och tvekade, om de skulle gå med, tills Tomas säger: "Låtom oss gå med honom, att vi må dö med honom!"

Ja, det är detta, som skall blifva vår bekännelse: *Låtom oss gå med honom, att vi må dö med honom!* Så långt måste vi gå. Vi måste med Jesus upp till korset men icke först och främst för att dö med honom utan för att se, hur han dör för oss, och därigenom få kraft att dö med honom.

Kom med, min vän, kom med upp till korset! Du skall få se något där, som är skönare än allt, hvad du eljest på jorden kan få se. Du skall få se den underbara kärlek, om hvilken du undrande läst i t. ex. 1 Kor. 13 kap., att den icke söker sitt, och som du tycker, att du förgäfvos har sett dig om efter på jorden, af hvilken du funnit så litet både i ditt eget hjärta och i andras hjärtan. Här skall du

få se den kärlek, som icke söker sitt. Herren Jesus har kommit ned från himmelen, och han har gått sin väg steg för steg, kämpande sig fram till korset. Dit vill han, dit måste han. Han måste gå till Jerusalem. Han måste lida och af Guds nåd smaka döden för alla. Detta "kärlekens måste" har drifvit honom hela hans lif. Hvilken underbar kärlek! Intet söker han för sin egen räkning. Allt försakar han, allt lämnar han, men i kärleken lider och segrar han på korset för vår skull. Han kan lida allt. Det synes, att det icke blott var gisselslag och kroppssmärtor i allmänhet, som i förkänslan grepo honom så djupt, ty han nämner: "begabbas, skymfas, bespottas", tre olika namn på den smälek, han måste utstå. Men allt går han igenom, ty han älskar.

Och han älskar dig. Det var därför, han gick till korset. Och du skall komma med dit och se, hvad han lider, ända till dess det smälter ditt hjärta och du förstår, att om du letade världen rundt, skulle du aldrig finna något sådant som Jesu kärlek. Du skall stå där vid korset och se, hur detta hans heliga, rena, obefläckade lif lägges som ett offer på altaret. Allt är fullkomnadt för din räkning. Herren har kastat alla dina synder på sin Son. Försoningen är fullbordad, synden tagen ur vägen, och frid är kommen, den frid, om hvilken det sjöngs i hans födelsestund: "Frid på jorden." Nu strömmar denna frid ur det på korset Brustna hjärtat ut öfver världen. Allt detta skall du se vid Golgata. Följ med dit, ty det är det enda, som kan göra en människa lycklig, det enda, hvari frälsning gifves.

Men har du sett Herren Jesus dö för dig, då

* Utlrag ur en predikan af kyrkoherde Fr. Hammarsten.

skall du ock bedja: "O, låt mig få gå med dig, att jag må dö med dig!" Vi komma egentligen aldrig bort från korset, ty där är det, vår gamla människa skall naglas fast. Ja, vi hinna ofta icke många steg på helgelsens väg, förrän vi känna, att det är något nytt, som måste på korset. Eller, det är något, som var fastspikadt, som vill slita sig löst, och därför kan jag säga, att vägen, sedan man gifvit sitt hjärta åt Herren och fått frid vid hans kors, är en väg till korset. Det gäller med andra ord att *blifva vid korset*, att oupphörligt gå in i denna ställning af *död med Jesus*, som han själf intog, då han dog från synden. Vill du så vara död från synden med Jesus? Vill du vinna din krona, så yet: Det finns ingen annan väg än denna lidandets väg med Herren: "Låtom oss ock gå, att vi må dö med honom."

Jag tror icke det var så mycket för sin egen räkning, Herren betonade de orden: "begabbas, skymfas, bespottas", som fastmer för vår räkning för att visa oss, hvad han själf led af smäleken. Han *förstår*, hur det känns för en Jesu lärjunge att bära hans smäle. För våra skygga, lidandesrädda hjärtan är det kanske det allra svåraste att för intet aktas, att anses för en dåre, en efterblifven människa, en, som icke kan tänka själfständigt. Ja, det är kanske det, som många gång kännes som det mest svidande. Jesus visste väl, hvilka arma, fattiga stoftväsenden vi äro, och därför ville han visa oss, att *han* gick igenom samma lidande som vi, blott i ännu högre grad.

Men så visar han också hän på *uppståndelsen*, på *segern*, om vi följa med honom. Det går genom lidande till härlighet. Lärjungarne gingo till en början *bäfvande*, men de lärde sig att gå *jublande* äfven på korsvägen.

Märk äfven, *hur* Jesus gjorde med sina bäfvande lärjungar! Det står, att han tog dem *till sig*. Och rätta sättet att vinna kraft är just, att *han* får taga oss *afsides med sig*. Det är detta afsidestagande med Jesus, som fyller lifvet med kraft. Vi kunna kanske tycka, att det kännes som att dö. Men det bär till lifvet.

Hvem vill i dag följa med den skara, som drager upp till det himmelska Jerusalem? Tänk dig, när staden i dess härlighet är afslöjad, när portarna öppnas och den stora skaran tågar in! Där uppe är det ingen gråt, ingen värk, ingen död och ingen synd, ingen kamp och intet rop. Allt är hvila, allt är fröjd och jubel.

Och du, som kommit till korset och vunnit frid, låt icke detta vara all din kristendom utan gå med Jesus för att *dö med honom!* Din gamla människa

kommer aldrig med in i staden där ofvan. Lämna den därför vid korset och gå med Jesus till Jerusalem! Amen.

Från hemarbetet.

Många och dyrbara hafva de uppmuntrande ord varit, som vi under dessa stormens och orons dagar fått från missionens vänner i landet. Och med budskapen hafva följt offer för Herrens sak, rika på doft från altaret. Särskildt voro de bref och hälsningar, som tillsändes oss med anledning af mötet den 14 mars, fulla af tro och hopp. Från en vän fingo vi mottaga följande hälsning:

"Härmed sändes ett litet löf såsom en tack-sägelsens offergåfva för de 25 år, som det förunnats S. M. K. att tjäna i evangelium. Herren vare lof för all nåd, som ligger innesluten inom ramen af dessa dagar, månader och år! Förstlingskärfvarna äro ju underpanten på den stora skörden, och vi få med glädje och hopp blicka framåt mot den dag, då denna världens riken äro vordna vår Herres och hans Krist's och han skall taga sin stora makt och regera. Äran och makten vare hans i evigheters evighet!"

Från en annan: "Där är ett folk, som får seger genom Herren, genom honom, som är din skyddande sköld, genom honom, som är ditt ärorika svärd.

I dag har Herren gifvit mig den glädjen att få öfversända ett litet bref från dyra systrar tillika med deras jubeloffer. Det är så härligt att få se, huru Herren styr för sin rikssak bland människors barn, och det är stort att få vara med äfven vid trossen."

Från flera håll kommo hälsningstelegram till mötet. Ett lydde: "Ett med eder i bön och arbete sända vi varmaste fridhälsningar. Herrens nåd varar. *Tro, hoppas, älska!*"

Ett annat: "Gud vare tack för de 25 årens öfversvinneliga nåd!"

Med anledning af några missionsmöten, som hållits ute i landet, skrifver en syster:

"Huru skall jag rätt kunna förtälja Herrens nåd ibland oss dessa sista dagar? Vi ha blifvit mättade, fått tillfyllest, och våra hjärtan äro på många sätt vederkvickta och hugsvalade. Folket var ifrigt att komma; fullt hus öfverallt, och mer än en har sagt, att de skulle ej ha tröttnat att lyssna hela natten. Efter ett af mötena stacks en guldring i min hand, gifven af ett offerande hjärta. Gifvarinnan har intet öfverflöd på penningar. Kanske var detta hennes enda jordiska skatt. Han far öfver himmelen till din hjälp."

E. F.

Jesu lifsgärning och försoningsdöd äro ett verk för tid och evighet, och ingen enda af alla dem, som se Guds Lamm, skall förgås, utan hvar och en af dem skall hafva evigt lif.

Fr. H.

Hälsning från de i Kina kvarvarande syskonen.

Älskade vänner i hemlandet!

En fridens och kärlekens hälsning från edra medarbetare i Kina vilja vi härmed samfaldt sända eder.

Tack för troget arbete och förbön under de år, som gått! Gud har bekänt sig till vårt verk och gifvit oss allt rikare skördar år för år. Vår glädje i arbetet har också för hvarje år blifvit större.

Vi ha nu till vår hjälp en ansenlig skara infödda medarbetare, män och kvinnor, som äro villiga att med oss dela möda och strid.

Vi äro fulla af hopp för framtiden, ty vi förstå, att Herren vill göra stora ting för Kina. Huru underligt har han icke skyddat oss, sina arbetare, såväl som missionsstationerna och de infödda kristna undan krigets fador!

Vi äro fulla af tack och lof för denna stora nåd, i synnerhet som vi förstå, att hedningarna, som genom senare tidens upprepade straffdomar blifvit tuktrade och väckta till besinning, nu äro mer villiga än förut att mottaga ordets predikan. Erfarenheterna från vårt gatukapell här i Chefoo peka på, att vi ha att vänta en skön tid för predikan, då lugn en gång inträder.

Mycket ha vi gladt oss åt edert trogna stöd under denna, äfven i ekonomiskt afseende, så pröfvande tid och säga eder vårt varma tack.

Äfven fröjda vi oss åt att se, huru en sannare uppfattning af hednamissionens betydelse äfven för församlingen i hemlandet arbetar sig fram, samt önska, att nedanstående uttalande af biskop Lönegren, som vi i en tidning sett återgifvet, må bli allt mer beaktadt: "En hvar, som sett något djupare in i vårt kyrkliga och kristliga folkli i Sverige under den senaste mannaåldern, skall snart lära sig förstå, att just missionen, långt ifrån att utarma och skada, varit en af de mäktigaste häfstängerna för det kristliga lifvets höjande och stärkande här hemma, ett enhetsband och en kraftkälla såsom knappt något annat. Hvad som gifvits, har i lefvande växelverkan tiofaldt återgifvits."

Vi känna, att det nuvarande läget kraftigt manar oss alla till ett nytt öfverlämnande af oss själfva och våra ägodelar åt "honom, som löst oss från våra synder med sitt blod och gjort oss till präster åt Gud", särskildt för denna stora nation.

Må hoppets Gud uppfylla eder med all fröjd och frid i tron, att I mån öfverflöda i hoppet genom den Helige Andes kraft. (Rom. 15: 13).

Hugo & Maria Linder.

M. Ringberg.

Rikard & Hildur Anderson.

D. Landin.

Emma Anderson.

Josef Em. Olsson.

Verner Wester.

Olga Ahlman.

Maria Pettersson.

Nils Svenson.

Anna Rosenius.

Carl & Ethel Blom.

Kinas nye president.

Söndagen den 10 mars installerades Yuan-Shi-Kai som tillförordnad president i republiken Kina. Den intressanta ceremonien ägde rum i utrikesdepartementets byggnad i Peking

Klockan 3 e. m. samlades ett stort antal af landets högste män, representerande, så långt omständigheterna det medgafvo, hela det stora riket. Midt emot presidenten

Yuan-Shi-Kai stodo i en lång rad Nankings delegerade, klädda i europeiska högtidsdräkter. Bakom dem stodo i täta led omkring

50 generaler, bland hvilka syntes mandschuen Yin-chang, f. d. krigsminister, hvars bistra drag åter speglade denna dags djupa förödmjukelse för den fallna dynastien. Å ömse sidor voro grupperade representanter för de olika ämbetsverken, provinsstyrelserna, tullen och postverket, medlemmar af de åtta banären samt framstående mandschuer, mongoler, muhammedaner och tibetaner. Världspressen var också representerad genom åtskilliga dussin journalister, särskildt från England, Amerika och Japan. Det är anmärkningsvärdt, att Kinas press för första gången i landets historia här var talrikt representerad. Precis på slaget tre inträdde i salen president Yuan-Shi-Kai, iklädd generalsuniform och åtföljd af en talrik uppvaktning, under det hela den närvarande församlingen högtidligt bugade sig för honom. Vänd mot Nankings delegerade och de bakom dem stående generalerna, aflade han nu med låg röst sin trohetsed på den republikanska författningen. Därefter framträdde den förnämste af Nankings delegerade, mottog dokumentet ur Yuans hand och höll ett tal, hvilket Yuan-Shi-Kai besvarade, och därmed var den högtidliga ceremonien till ända.

Två tibetanska präster, s. k. Stor-lama, iklädda dyrbara, veckrika, gula mantlar framträdde därefter och öfverräckte åt honom två gyllene buddhabilder samt två långa schalar, en tribut till den högste jordiske härskaren. Sedan Yuan tagit emot gåfvorna, hängde han de långa schalarna kring halsen på de båda lamaprästerna, hvilket var detsamma som att förklara, att han nu var deras härskare.

De delegerade från Nanking framträdde nu och bugade sig högtidligt. Därpå följde generalerna och efter dem de öfriga i rang och ordning. De äldre ämbetsmännen med sina allvarliga, högtidliga drag och iklädda vida mantlar utgjorde en stark kontrast till de modernt klädda Nanking-delegerade.

Genom de öppnade fönstren hördes regementsmusiken spela den kinesiska nationalsången.

Kinas konset/President Yuan-Shi-Kai.

Revolutionens verkningar och resultat.

Af D. Landin.

I den stora kris, som Kina genomgått under de sista 4—5 mån., och hvilken vi benämna revolution, torde Mandsju-dynastiens abdikering vara "början på slutet". Ännu återstår ju oerhördt mycket att göra, innan denna revolution kan anses vara fullt genomförd, särskildt beträffande fredens återställande i de af kriget hemsökta provinserna. Men redan nu kan man af densamma skönja vissa verkningar hos stora delar af detta folk.

En sådan verkan är *den nya ande*, som behärskat folket under dessa strider, hvilka väl kunna kallas "frihetsstrider". Kinesen är känd för att oftast i sina handlingar ledas af begär efter vinst. Men under denna tid ha många låtit detta vinstbegär vika för att nå ett *ideal*, som nog ändock legat fjärran från de flesta af dem. Många ha icke blott lämnat vinstgifvande befattningar för att inträda i hären eller i de revolutionäres tjänst, utan på flera ställen ha rika och fattiga, höga och låga offrat stora penningesummor för att understödja revolutionen.

En annan af dennas verkningar, som trots alla ogynnsamma omständigheter gång efter annan framträdt, är den sträfvan, som gör sig gällande att höja Kina, ja, omskapa det för att göra det likställt med andra nationer. Detta *nya lif*, som vi torde kunna kalla det, har visat sig i de revolutionäres stridsätt, hvilket på de platser, där de verkliga revolutionära ledarne kunnat göra sitt inflytande gällande, varit humanare än de kejserliges. Samma sträfvan röjes i den stora hänsyn, de revolutionäre visat för alla missionärer, deras arbete och egendom liksom ock för de infödda kristna. De nya ämbetsmän, som tillsatts, ha också strängt efterhållits, om de använt mut- eller utpressningssystem, och mot röfvar och tjuvar har förfarits med stränghet. Allt visar, att ett nytt lif vill tränga sig fram.

Svårare torde vara att redan nu kunna yttra sig om de resultat, som skola vinnas genom denna revolution. Flera omständigheter göra det dock möjligt att framhålla några.

Det första resultatet blir, att världen får möta *kinesen ansikte mot ansikte*. Förut ha kineserna endast representerats af sin regering — af mand-sjuerna, med dessas från kineserna i många afseenden vidt skilda egenskaper. Nu får världen lära känna kineserna och deras många goda egenskaper såsom deras stora artighet och ödmjukhet som ock politiska förslagenhet och storsinhet.

Folkundervisningen kommer på allt sätt att gynnas. De flesta af de revolutionära ledarne ha fått sin uppfostran antingen helt eller delvis i de utländska missionernas skolor eller också vistats under flere år i utlandet för sin fortsatta utbildning och ha sålunda lärt känna och uppskatta den västerländska bildningen och dess metoder. — *Frihet* och *tolerans* äro också två bärande tankar, som förts fram af de revolutionäre, och som säkerligen efter denna revolution komma att förverkligas. Särskildt

vänta de kristna, att denna frihet skall blifva en *religionsfrihet*, som gör det möjligt för såväl statens tjänstemän som de mer eller mindre ofria tjänarne, handverksgesällerna och bodbiträdena att vara kristna. Hittills har detta faktiskt varit en omöjlighet, då de på bestämda tider måst tillbedja och offra åt afgudarna. Det är dock klart, att denna frihet icke kommer att vinnas på en gång utan först småningom.

Resultatet för den kristna församlingen torde i första hand blifva en rikare tillslutning till densamma, ett större intresse för dess verksamhet och därigenom rikare tillfällen till spridande af Jesu evangelium, men också *en tid af pröfningar*. Dessa kunna förorsakas både af utanför stående och af församlingens egna medlemmar. Pröfningar af det senare slaget framkomma först då, när det blir populärt att vara en kristen och tillströmningen till församlingen medför ovärdiga element, sådana, som blott äga "gudaktighetens sken men förneka dess kraft" och därför förytliga församlingslivet. Dock våga vi tro, att den grund, som lagts under detta sekellånga missionsarbete, skall visa sig fast och säker, och att de skolor och den rikliga kristliga litteratur, som finnas, skola vara medel att föra församlingen framåt, inåt och uppåt, ja, föra Kristi rike segrande fram i Kina. Då skola vi se, att all den nöd och alla de lidanden, som denna revolution medfört, äro blott födslosmärten för *en ny tid*.

Från fältet.

Omkring *Honanfu*, skrives från Chefoo den 15/2, härja ännu röfvarebanden förfärligt. Hälften af invånarna ha flytt ur staden. De troende ha emellertid blifvit skonade från lidanden och förluster. Stationen i *Yongning* har plundrats. De troende ha där blifvit frånröfvade husdjur, säd och annat, men ingen synes ha blifvit misshandlad eller skadad. Kvinnor och barn ha nästan öfverallt tagit sin tillflykt upp till bergen, och som mycket snö har fallit, är deras ställning i sanning beklagansvärd. De slita oerhördt ondt.

I *Hancheng*, *Hoyang* och *Tungchowfu* var allt lugnt, då de sista underrättelserna nådde oss. Ibland har det dock sett hotande ut. Några "småtjuvar" ha försökt smyga sig in för att stjäla, men något öfvervåld har ej föröfvats.

Staden *Yuncheng*, där vår hufvudstation är belägen, intogs af de revolutionära efter en hård strid, hvarvid omkring 200 lif spilldes. De kristna organiserade sig till en röda korskår och använde missionsstationen som sjukhus. 28 sårade fingo där vård. Inga af de kristna ha blifvit antastade. Södra delen af provinsen Shansi synes ha lidit oerhördt af krigstillståndet, och synnerligen osäkra förhållanden råda där ännu.

Om förhållandena i *Chiechow* och *Puchow* lämnas af br. Wester i brefafdelningen mycket uppmuntran-de meddelanden.

Bröderna R. Anderson och V. Wester hafva rest till Hankow för att därifrån söka nå fältet. Bedjen för dem!

främlingsfientliga. Mätte Herren i fortsättningen få hålla sin hand skyddande öfver alla våra kära där långt, långt borta på arbetsfältet, och gifve han, att vi snart få flera sådana underrättelser som dessa!

I Herren tillgifne
V. Wester.

Brefafdelningen

Chefoo d. 20 febr. 1912.

Dina tiders trofasthet är en skatt af saligheter.

I går kväll hade jag den stora glädjen att med posten mottaga flera bref från evangelister och andra troende i Chiechow och Puchow. Att dessa voro kärkomna, behöfver ej sägas. Det är öfver två månader, sedan vi hade underrättelser därifrån.

Af brefven framgår, att arbetet i de olika församlingarna uppehålles och bedrifves såsom förut, så långt möjligt är. Vår vän, diakonen Kuo, besöker regelbundet utstationerna vid deras månadsmöten. I öfrigt meddelas, att de sista dagarna i dec. f. å. kommo revolutionära trupper från Shensi i "oräkneligt antal" öfver floden vid Puchow och intogo smånigom hela södra Shansi. Stad efter stad i våra bygder öfverläts godvilligt af de ledande i samhällena. Alla ämbetsmän hade då redan flytt. Endast mandarinerna i Yuncheng stannade på sin post och gjorde häftigt motstånd. Efter 13 dagars belägring intogs dock staden under stor manspillan. Soldaternas uppträdande såges öfverallt ha varit mönstergildt och disciplinen oerhördt sträng. Minsta öfvergrepp på befolkningen eller dess tillhörigheter straffas med afrättning. Ett exempel nämnes. Två soldater hade tagit två tusen kash från ett par båt-karlar vid flodöfvergången i Puchow. Vid försök att återfå sina pengar dödades de utan vidare. När detta kom till generalens kännedom, lät han genast afrätta en officerare, en korporal och två soldater samt enligt sed uppsätta deras hufvud på pålar vid platsen för brottets föröfvande. *Öfverallt ha proklamationer samt alla skolor skola till det yttersta beskyddas.* Rövare, som öfverallt framkommit som svampar ur jorden, jagas och efterhållas som villebråd och dödas utan skonsamhet, hvarhelst de anträffas.

Af dessa bref, skrifna på fältet den 7 jan., framgår, att Herren hört bön och i stor nåd bevarat de kära kristna. En af dem skrifver: "I min by ha alla kvinnor och flickor, med undantag af de mina, flytt upp till bergen. Vi äro alla utan fruktan." — Från Chiechow skrifves: "Massor af folk ha flytt från staden men ingen enda af de troende. De gå, som om ingenting händt, och samlas utan fruktan till sina gudstjänster."

Att våra stationer och vår egendom i öfrigt bevarats från sköfling är helt enkelt ett Guds stora under, då man vet, att revolutionärerna kanske till största delen bestå af i Kina mycket utbredda hemliga föreningar, hvilka nästan utan undantag äro

Utsikterna ljusna.

I februariumret af "Kina-Inlandmissionens månadsblad", utgifvet i Shanghai, säges: "Kejsarens tronafsägelse och Yuan-Shi-Kais val till president af Kinas förenade republik har framkallat en välkommen förändring i den allmänna ställningen. Vi äro förvissade, att allvarlig bön skall uppstiga till Gud om, att lugn och ordning snart måtte återställas i det inre af landet, så att missionsarbetet där måtte kunna återupptagas vid alla stationer. Det är stor anledning till tacksägelse, att alla de missionärer, som af eget val eller tvingade af omständigheterna stannat kvar på sina stationer, hafva blifvit bevarade, och att de i många fall hafva tillvunnit sig särskild ynnest bland folket. Då nu också den engelska konsuln i Tientsin har låtit oss förstå, att han ej ämnar hindra missionärerna att återvända till somliga provinser, bereda sig många här att fara tillbaka till Shansi. Vi bedja om förbön för dem."

Den 14:de mars.

Uppropet till samfällid tacksägelse och bön den 14 mars, 25-årsdagen efter sedan S. M. K:s förste missionär landsteg i Kina, hade hörsammats af många bland missionens vänner på olika platser i vårt land.

I Stockholm samlades en stor skara på Hushållsskolan, V. Trädgårdsgatan. Man såg icke blott välbekanta ansikten utan en mängd nya vänner, ett glädjande tecken till att skaran af missionsintresserade vuxit.

Sedan de närvarande hälsats välkomna af missionens ordförande, missionär E. Folke, som framhöll dagens betydelse samt uppläste dyrbara telegram och hälsningar från vänner i olika delar af landet, jämväl den här förut återgifna skrifvelsen från syskonen i Kina, höllos korta föredrag af missionär August Berg, doktorinnan Jane Guinness och missionär Axel Hahne. Herrns Andes närvaro förnams mäktigt ibland oss. Han talade genom sina redskap djupt rannsakande och uppfordrande men äfven stärkande och upplyftande. Vi hoppas efterhand få fullständigt införa ofvannämnda föredrag.

Missionär R. Bergling gjorde utdrag ur en i hög grad intresseväckande, med prydliga, kinesiska skriftecken affattad skrifvelse från en af diakonerna i Hancheng, postmästaren Kao. Af detta bref framgick, att rövare vid sitt öfverfall af staden hade tagit missionsstationen till hufvudkvarter men tämligen snart

fördrifvits. Under hela denna tid af nöd hade de troende hållit tillsammans och sökt "stärka hvarandras händer i Gud".

Ett tacksägelse- och bönemöte, hvori många af de tillstädesvarande togo del, avslutade det egentliga mötet.

Frukt efter många år.

För våra små missionsvänner.

Det var en söndagseftermiddag i Tokio, Japans huvudstad. Regnet öste ned, och luften var kylig. Några små pojkar, som förgäves sökt en plats, där de i skydd mot ovädret kunde spela med marmor-kulor, strövade våta och modlösa omkring. Plötsligt stannade de utanför en större byggnad, från vilken sång av barnröster och orgelmusik tonade emot dem.

Taro, ledaren för de små kulspelearna, vinkade åt sina kamrater att följa sig, och så öppnade de helt sakta dörren och ställde sig för att lyssna. Just nu sjöngos dessa ord:

Stå upp, stå upp för Jesus,
Du korsets kämpatrupp,
Låt konungabaneret
Ej sjunka, lyft det upp!

Taro hade inte så litet reda på soldater och baner, ty hans far var med i kriget mot Kina. Men, *Jesus* — vem kunde det vara?

I detsamma sköts dörren alldeles upp och en japansk dam frågade vänligt:

"Ha ni inte lust att komma in och hjälpa till med sången?"

Nu förstod Taro, var han befann sig. Det var i ett missionskapell.

"Låt oss gå, pojkar", viskade han, "det kan vara roligt att se, vad de ha för sig". Och in vandrade hela skaran. Så snart sången slutat, reste sig en utländsk dam, böjde sitt huvud och tillslöt sina ögon. Gossarna och flickorna gjorde på samma sätt.

Allt detta föreföll mycket besynnerligt för Taro. Helt uppmärksamt lyssnade han sedan till det som sades, fast han icke förstod mycket därav. Några ord: "*Vår Fader i himmelen*" gjorde dock så djupt intryck på honom, att han gång på gång tyst upprepade dem för sig själv.

När bönen var slut, sattes en stor tavla upp på en kartställning och förklarades av samma dam. Den föreställde en ung man, som övergav sitt goda hem men till slut kom tillbaka till sin far, som förlät honom alla hans dåligheter. Och så förklarade hon, att Gud, den himmelske Fadern, alltid är kärleksfull och god och alltid redo att förlåta sina felande barn, när de vända om till honom.

Taro fick mycket bannor av sin mor, för att han gått till de kristnas kapell, och gick aldrig dit igen. Men orden "*Vår Fader i himmelen*" återkommo ofta i hans minne.

Tio år hade gått. Taro, nu en ung man, är också nu i Tokio men ligger sårad på ett sjukhus. Han hade kallats till fronten, när kriget med Ryssland bröt ut, och hade skickats hem som invalid.

Det var en brännande het dag i augusti, och stackars Taro kastade sig, full av smärta, av och an i bädden. Hans huvud värkte och läpparna voro torra av feber. Han hade varit en vild pojke och en vild ung man. Men redan efter den första striden hade hans drömmar om krigets härlighet på ett hårt sätt blivit svikna.

Bittra tankar uppstego inom honom, där han låg och försökte få en överblick över sitt gångna liv. Här låg han nu på ett sjukhus sårad, en krympling för livet, och på hela jorden fanns det ingen, som brydde sig om honom. "Ingen", upprepade han för sig själv. Far och mor voro ju båda döda.

I samma ögonblick var det, som om någon viskat i hans öra ord, som han för tio år tillbaka som liten gosse hade hört: "*Vår Fader i himmelen*".

Utan att själv riktigt veta, vad han sade, mumlade den unge japanske soldaten:

"Vår Fader i himmelen, visa mig rätta vägen!"

I samma ögonblick öppnades dörren, och några kvinnliga besökare släpptes in. Helt stilla gingo de från bädd till bädd, delade ut rosor och böcker och sade några vänliga ord åt de patienter, som icke sovo.

När Taro tog emot sina små gåvor, låg det i hans ögon ett uttryck av sådan förväntan, att den besökande icke kunde låta bli att fråga:

"Är det något särskilt, ni längtar efter?"

"Ja, efter tröst och ledning", ljöd det oväntade svaret.

"Gud har lovat att giva båda delarna", svarade den främmande damen vänligt och lade i hans hand ett exemplar av Nya Testamentet, vari särskilt de bibelspråk voro understrukna, som utvisade frälsningens väg.

O, hur ivrigt Taro läste denna bok! Och hur stort och härligt föreföll honom icke allt! Nu fann han den *rätta vägen*. Han lärde i den himmelske Fadern känna *sin* älskande Fader och fick hos honom förlåtelse för alla sitt livs synder. Nu behövde han icke längre säga: "Ingen bryr sig om mig." Som en ny människa lämnade han efter några månader sjukhuset, visserligen som en krympling men ändock med ljusa framtidsutsikter. Ty nu var han en verklig stridsman, en, som kämpade under Jesu baner; nu gick han ut för att vinna segerbyten för konungars Konung; nu gick han att kämpa för livets krona.

Och du, som läser detta, är också du en Jesu Kristi stridsman? Förstår du sanningen av de orden:

Lev för Jesus! Intet annat
Är dock värt att kallas liv.
Giv dig helt och vet, att ingen
Än förlorat däruppå.

Strödda meddelanden.

Till Kina

afreste i början af februari öfver Sibirien en af Kina Inlandmissionens ledande män, Mr. W. B. Sloan, för att på olika platser, där ett större antal af K. I. M:s missionärer f. n. vistas, med dem samlas kring ordet. Mr Sloan känner djupt behof af Guds folks förböner, att han må blifva Herrens tjänare och tjänarinnor därute till verklig hjälp och andlig välsignelse, så att dessa, när de få återvända till sina arbetsfält, kunna göra det stärkta och vederkvickta till sin inre människa.

* * *

Ett märkligt uttalande af Juan-Shi-Kai.

Juan-Shi-Kai, i den närvarande tiden Kinas främste man, yttrade vid ett tillfälle till några missionärer, då han tjänstgjorde som guvernör öfver Shantung:

“I hafven predikat i Kina flera år, och utan undantag hafven i alla uppmanat till ett lif i rättfärdighet. Då I bosatt eder ibland oss, hafven i omsorgsfullt sett till, att de kinesiska lagarna efterlefs. På tal om eder vistelse i denna provins kan jag i sanning vittna om, att den endast verkat godt, och att den lära I förkunnen, icke kan annat än gagna alla, som omfatta den och följa dess föreskrifter. Dess verkan på vårt folk är välgörande och hindrar dem icke i ringaste mån att fullgöra sina plikter såsom undersåtar i kejsardömet och laglydiga medborgare.”

Sådana ord äro synnerligen betydelsefulla och uppmuntrande, uttalade som de äro af den man, som utnämnts till den förste presidenten i Kinas Förenta Stater.

* * *

Hungersnöden i Kina.

Befolkningen i mellersta Kina står alltjämt ansikte mot ansikte med en hungersnöd, som kan anses vara en af de svåraste af dem, hvilka inträffat i vår tid. Det hemsökta området omfattar en yta af 30—40 tusen eng. kvadratmil och bebos af nära tre millioner människor. De sex provinser, som drabbats af denna fruktansvärda nöd, äro Kiangsu, Anhwei, Shantung, Kiangsi, Hupeh och Hunan.

Hufvudsakligen beror denna så vidtomfattande hungersnöd på öfversvämning af floderna. En bidragande orsak är äfven, att under en följd af år skördarna varit mycket klena. Till sist kan det också sägas, att revolutionen är ansvarig för en stor del af nöden. Den kinesiska delen af Hankow blef förstörd genom bombardemanget, och härigenom blefvo nära $\frac{3}{4}$ million människor hemlösa. Tusentals, bland dem många förut framgångsrika köpmän, blefvo hopplost ruinerade. I många familjer ha hustrurna och döttrarna sålts för att inbringa litet till bröd. Tusenden ha fått sälja sina små hem och sin jord och åts faktiskt utan tak öfver hufvudet. Hopar af utmärglade män, kvinnor och barn ligga nära nog oklädda på vägarna, döda af svält, och ingen bryr

sig om att begravva dem. Somliga, som angripits af hungertyfus, ha blifvit svagsinta.

En i Shanghai bildad nödhjälpskommitté söker göra sig på det noggrannaste underrättad om tillståndet på de olika platserna i och för nödhjälpsmedlens rätta användning och fördelning. Där nöden och sjukligheten icke gjort de olyckliga ur stånd till arbete, komma alla, som erhålla hjälp, att i ersättning få arbeta. Sålunda komma en mängd dräneringsarbeten att utföras, diken att grävas, kanaler att muddras upp och utvidgas o. s. v.

Bidrag till de nödlidande i Kina mottagas med tacksamhet äfven af Svenska Missionen i Kina, som öfversänder dem till den af missionsällskapen i Kina tillsatta nödhjälpskommittén.

Hvem är det, som icke skall gifva till missionen?

Så frågade den store amerikanske predikanten Horace Bushnell, och så gaf han själf till svar:

Den som tror, att världen icke är förlorad och icke behöfver en Frälsare.

Den som tror, att Jesus Kristus begick ett miss-tag, när han sade: “Gån ut i hela världen och prediken evangelium för hela skapelsen.”

Den som tror, att evangelium icke är Guds kraft och icke kan frälsa hedningarna.

Den som önskar, att missionärer aldrig hade kommit till våra förfäder, och att vi själfva ännu vore hedningar.

Den som tror, att hvar och en i denna värld bör vara “sig själf närmast”, som med Kain frågar: “Skall jag taga vara på min broder?”

Den som icke vill dela den slutliga segern.

Den som tror, att han icke skall göra räkenskap för Gud för det jordiska goda, som blifvit honom anförtrodt.

Den, som verkligen en gång vill höra den dommen: “Hvad I icke hafven gjort en af dessa minsta mina bröder, det hafven I icke heller gjort mig.”

Hemkomna missionärer.

Denna gång få vi i vår tidning välkomna makarna Andrew och Elisabeth Ericson, som med sina två små barn, Margit och Ralf, öfver Sibirien lyckligt anlände till Stockholm den 23 mars. Må dessa våra syskon genom Herrens nåd under vistelsen i hemlandet blifva vederkvickta och stärkta både andligen och lekamligen!

Just som tidningen lägges i press, ankommer bref från Honanfu, dat. d. 12 mars, med underrättelse, att V. Wester och R. Andersson lyckligt anländt dit, samt att M. Ringberg begifvit sig till hungersnödsdistriktet. Br. Wester hade för afsikt att fortsätta till Shansi. Tillståndet här och där oroligt. Om missionsvännernas förbön anhålles.

Om Kinas nuvarande andliga ställning

uttalade sig missionär *Andrew Ericson* vid S. M. K:s bönemöte i Stockholm den 26 mars med ungefär följande ord:

Guds hand har hvilat tungt öfver "Midtens rike". Gisslet har slagit djupa märken på den kinesiska nationen. Missväxt, öfversvämningar, hungersnöd, pest och inbördeskrig, se där en kortfattad men talande beskrifning af all den nöd, som öfvergått och ännu öfvergår Kina. Hemsökt och pröfvad har den kinesiska nationen nu varit under flera års tid, och allt fort drabba slagen hårdt och tätt. Men Kina börjar känna sin egen hjälplöshet och vanmakt, börjar inse sitt skriande behof af hjälp. Kineserna förstå mer och mer, att hjälpen ej står att finna hos de stumma afgudarna. Folket är mottagligt för evangelium såsom aldrig förr. Det tyckes vara hunger och törst efter sanningen; det är ett famlande efter ljuset. Säkerligen komma, sedan ordnade förhållanden inträdt, dörrarna för evangelium att öppnas såsom aldrig tillförne. Må den kinesiska nationen lära att af helt hjärta söka hjälpen hos lefvande Gud! Låtom oss göra detta till ett dagligt böneämne!

Då, såsom vi hoppas, Kina inom kort åter öppnas för evangeliets budbärare och rikare tillfällen och större möjligheter än någonsin komma att yppa sig för missionsarbetet i detta land, behövas arbetare, fyllda af den Helige Ande och drifna af Jesu Kristi kärlek, både andligen som lekamligen utrustade att återupptaga det myckna arbetet. Låtom oss bedja Gud om sådana män och kvinnor, bedja, till dess vi bedit ut en skara så stor, som det myckna och öfverhängande missionsarbetet i Kina kommer att kräva!

Den afgörande och stora vändpunkten i missionsarbetet i Kina skall först då inträda, när den kinesiska kristna kyrkan fullt vaknar upp till ansvars- och plikt-känsla inför sin ställning såsom ett *Guds folk* och i tillit till sin Gud gladt och frivilligt träder in i missionsarbetet för sitt lands frälsning. En själfständig, men dock af Gud helt beroende och bland sitt folk missionerande kinesisk kristen kyrka, se där vårt mål med missionsarbetet i Kina! Ropen till Herren härom!

Böneämnen,

insända af missionär Malte Ringberg:

Att de kinesiska kristna nu, när de äro lämnade utan stöd af missionärer, måtte få mer ljus öfver Guds ord samt lära sig bero af den Helige Andes ledning och ej af sina lärares utläggningar;

att Guds ord må bli *kärt* för dem;

att de måtte lära sig att lefva af Jesus, såsom grenen lefver af vinträdets saft;

att de mer allmänt må förstå vikten af söndagens helighållande;

att alla skolbarn, så få i jämförelse med de hedniska barnen, måtte få nåd att vara *trogna* mot det

ljus, som de erhållit under vistelsen i missionens skolor, samt själfva vara ljus för sin omgivning;

att Kinas kyrka må bli en kraftigt missionerande kyrka, som snart blir i stånd att ekonomiskt underhålla sig själf; som på ett sundt sätt blir oberoende af utlångingarna men helt beroende af Herren Jesus;

att Herren ville uppväcka många helgade och hängifna kineser med förmåga att leda församlingarna och att visa sina landsmän vägen till ett väl-signadt samlif med Herren.

Ett tack för julgäfvor.

Som listan med namn och adresser på de vännere, som gifvit mig julgäfvor, förkom, då vi plundrades, beder undertecknad på detta sätt få framföra ett det hjärtligaste tack till alla vännere, som tänkt på mig med julgäfvor. Herren välsigne och löne Eder för all kärlek, bevisad en af hans små!

Eder i Herren tillgifna

Olga Ahlman.

Till missionshemmet

influtna gåfvor under jan. och febr. 1912.

Kr. 25 fr. A. o. H. D., Karlsborg. Kr. 9 (i blanka pengar) från A. A., Sthlm. Kr. 10 fr. B. F., Sthlm. Kr. 50 fr. A. o. L. S., Sthlm.

In natura: 1 kruka äppelmos från en vän i Ödeshög. 1 stor drällduk o. 1 duss handdukar fr. K. L., Bankeryd. Fläskkorf fr. A. E., Sthlm. 1 stor daladuk fr. familjen D., Ofvanmyra. 1 mindre bordduk fr. B. F., Sthlm. 1 lysduk fr. F., Sthlm.

Redovisning

ör medel, som inkommit för Svenska Missionens i Kina California Komitee, under år 1911, till underhåll af missionärerna Edwin Lundström och Nils Svenson.

J. J. Olsson	§ 6: 00
C. J. Andersson	» 50: 00
Ole Allen	» 5: 00
G. Bordson	» 125: 00
Nels Christenson	» 5: 00
A. G. Dahlberg	» 25: 00
Alex. Danielson	» 10: 00
Nels Erickson	» 15: 00
A. T. Lindgren	» 50: 00
John Lofven	» 10: 00
P. A. O. Larson	» 50: 00
Peter Matheson	» 25: 00
J. H. Peterson	» 20: 00
John Svenson	» 25: 00
Mrs G. Nelson	» 5: 00
E. H. Lindquist	» 25: 00
A. P. Nylin	» 5: 00
Svenska Kvinnornas sällskap, Turlock, Calif.	» 11: 00
Kollekt för E. Lundström	» 19: 00
Mrs J. Danielson	» 1: 50
Missionsförsamlingen i San Francisco, Cal.	» 80: 00
Mrs Emanuel Anderson	» 3: 00

Summa § 570: 50

Ett hjärtligt tack till alla, som bidragit.

A. T. Lindgren.
Kassör.

E. H. Lindquist.
Sekreterare.

以便
以設
耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶
和
華
以
拉

Utgifvare:

Kom. för Sv. Missionen i Kina.

Redigeras af
ERIK FOLKE OCH
EMMA BESKOV.

Expedition:

Malmorgsgatan 8.

Telegramadress:

»Sinim», Stockholm.

Telefon:

Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35

Innehåll: Lydnad, tro och offer. — Dagboksanteckningar. — Juan-Shi-Kais ställning till kristendomen. — Brefafdelningen. — Missionsafton. — Redovisning.

Lydnad, tro och offer.*

Jag har tänkt mig, att allt verkligt missionsarbete, det må vara ett missionsarbete i Kina, Afrika, Indien eller hvar det vara må, uppbares af en grundsten och trenne pelare. Grundstenen är *Jesus Kristus själf*. En annan grund kan ingen lägga än den, som är lagd, hvilken är Jesus Kristus. Och de trenne pelarna skulle jag vilja kalla *lydnad, tro och offer*.

När vi tala om lydnad och tro, är det nog alltid bilden af en person från det gamla förbundet, som träder oss inför ansiktet, Abraham, trons fader, den man, som ju var ett mönster af lydnad och tro.

Ebreerbrevets författare säger, att de som äro af tron äro Abrahams barn, och i det 11:e kapitlet af nämnda bref finna vi tre punkter, som bevisa sanningen häraf.

I v. 8 heter det: "Genom tron *lydde* Abraham, då han vardt kallad att draga ut till det land, han skulle få till arf, och drog ut, icke vetande, hvart han skulle komma." Vi minnas, att Gud hade sagt till Abraham: "Gå ut ur ditt land och från din släkt och från din faders hus till det land, som jag skall visa dig." Och så gaf han honom löftet att välsigna honom och göra honom till ett stort folk, och att i honom skulle alla släkter på jorden varda välsignade. Abraham skulle lämna sitt fädernesland, emedan folket där tjänade afgudar. Det

var icke ett lätt steg för Abraham att taga. Han var redan till åren kommen; han hade nära anhöriga och mycket att lämna. Det var många band, som måste slitas. Men genom *tron* lydde Abraham. Och hvilken välsignelse kom icke Abraham till del just genom denna lydnadshandling!

Så kom också för tjugufem år sedan Guds kallelse till vår missions grundläggare: "Gå ut från ditt land och från din faders hus till det land, som jag skall visa dig." Det var ur mänsklig synpunkt mycket dåraktigare den tiden att gå till Kina, än det är nu. Från vårt land var vägen icke öppnad. Mänskligt sedt fanns det icke några möjligheter för en ensam svensk att upptaga missionsarbete i detta stora land. Men genom *tron* lydde Abraham, och genom *tron* lydde den man, som Gud i vårt land hade utkorat att taga detta steg. I Abrahams fotspår hafva vandrat tusenden och åter tusenden. Och i den nämnde missionärens fotspår hafva under dessa tjugufem år från vårt land vandrat något öfver femtio män och kvinnor i vårt lilla sällskap och en icke liten skara i andra sällskap. Genom *tron* lydde dessa alla.

I allt missionsarbete är, skulle jag vilja säga, det första steg, en missionär har att taga, ett *trons* steg. Men icke endast det första steget måste vara ett trons steg, utan det andra, det tredje. Ja, allt intill det sista måste hvarje steg vara ett trons steg. Så snart någon börjar känna: "Nu kan jag vandra utan att behöfva tro, nu ser jag vägen framför mig", går det, som det gick med Petrus. Då börjar man sjunka. Den som mest får lida genom följderna af

* Föredrag af missionär August Berg vid S. M. K:s tacksägelse- och bönemöte den 14 mars i Stockholm.

otron, är just den, som tagit ett steg i otro. Detta gäller icke endast missionärerna utan Guds församling såsom sådan, hvar den än är. Ett steg i tro medför välsignelse, ett steg i otro medför motsatsen. Men det är också godt att veta, att det icke beror på *vår* trohet, *vår* trofasthet, utan på den *Guds* trohet och trofasthet, som har kallat oss.

Den andra pelaren återfinna vi i v. 9 af samma kapitel: "Genom *tron*", heter det, "vistades han såsom främling i löftets land såsom i ett främmande land och bodde i tält med Isak och Jakob, med arfvingarna till samma löfte." Hafva vi icke också här en bild af missionsarbetarna? Att vistas som en främling i ett främmande land, det är en *trons* handling, som åtföljer lydnadshandlingen. Ute på missionsfältet känner man mer än en gång: Jag bor liksom i tält. Jag är en främling under ditt beskydd.

Jag tror icke att det första steget var för Abraham det svåraste. I sin godhet leder Gud oss alltid så att säga efter vår förmåga. Han fostrar oss till lydnad och tro. Det första steget var svårt, det andra svårare. Tänk på allt, hvad Abraham såsom främling i ett främmande land under många och långa år fick erfaras och genomgå! Hur många strider hade han icke att utkämpa med fientliga konungar! Hvilka svårigheter hade han icke för sin hustru Saras skull, hvilka svårigheter på grund af samvaron med Lot! Och hvad fick han icke utstå för invånarnas i Sodom och Gomorra skull, många andra saker att förtiga! Men under allt och genom allt står Abraham, liksom det ena berget reser sig öfver det andra, såsom ett bevis på hvad *lydnad* för Gud och *tro* på Gud kunna åstadkomma.

Kära vänner, missionsarbetet är *ett arbete i tro*. Det har ibland sagts, att det är orätt att säga, att S. M. K. är den enda mission, som bedrifver ett trosarbete, och jag är fullkomligt ense med den, som säger så. Jag tror visserligen, att äfven de missionssällskap, som hafva församlingar bakom sig, äro beroende af Gud och måste se honom i händer för både personliga krafter och medel. Men det utesluter icke, att vår lilla mission måste gå *trons* väg. Och kanske vi mer än en gång få känna, att det verkligen är en *trons* väg, när vi veta, att vi, mänskligt sedt, icke hafva någon att förlita oss på. Det är, som det står i den lilla sångversen:

När alla andra källor sina ut,

Då blir du ensam, Gud, till slut.

Se vi nu på det kvartssekel, som gått till ända, sedan vår förste missionär gick in genom den norra porten i staden Yuncheng för att spana efter,

om det fanns någon möjlighet att få bo därinne, hur har det icke sedan dess förändrats! När han första gången några dagar vistats i staden och så lämnade den, kallade borgmästaren till sig den man, som vågat släppa in främlingen genom stadsporten, och lät gifva honom två hundra bambuslag. Nu äger missionen det bästa huset i Yuncheng, och när vi förra året reste därifrån för att fara hem till Sverige, följde både kristna och hedningar oss genom stadens stora gata från den ena stadsporten till den andra, och det är nu icke längre fråga om att gifva de stackars portvaktarna två hundra slag, för att de släppa in utländingar i staden. Gud har välsignat vår mission, så att vi nu hafva 13 missionsstationer, 33 utstationer och en församling på något öfver 800 kristna, hvartill komma forskarna i läran. Så har Gud gjort med oss, så med Svenska kyrkans mission, så med Missionsförbundet, så med Fosterlandsstiftelsen, så med Helgelseförbundet, baptistmissionen och K. M. A. Och så gör han med all mission, som vill gå lydnadens väg, lita på Herrens löften och tro honom om stora ting.

Så återstod för Abraham det sista steget. Vi återfinna det i samma kapitel, v. 17: "Genom *tron* offrade Abraham Isak, när han sattes på prof, och den enfödde sonen offrade han, som hade fått löf-tena." Det svåraste steg, Abraham hade att taga, var, när det gällde att *offra*. Och vi minnas, huru Gud liksom för att göra det steget, mänskligt taladt, ännu svårare för Abraham, klädde sin befallning i dessa underliga ord: "Du skall taga din *ende* son, den du har *kär*, och offra honom såsom brännoffer." Men Abraham *lydde* Gud, Abraham *trodde* Gud, Abraham gjorde *offret*, och han fick igen sin Isak.

Kära missionsvänner, i missionsarbetet äro vi också kallade, och det hvarenda en af oss, att göra *offer*. Det var för en tid sedan en vän uppe i Jämtland, som sade till mig: "Man hör ibland talas om föräldrar, som måste göra det offret att skiljas från sina barn. Men jag vet ett offer, som är ännu större. Det är att *vilja* gå ut på missionsfältet och *icke* kunna få det." Ja, offret kan tagas på många olika sätt. Och hafva vi verkligen satt våra fötter i Abrahams fotspår, äro vi villiga att gå *trons* och lydnadens väg, så fordrar Gud äfven af oss offer. Men liksom Gud ärade Abrahams tro och välsignade honom, så att han gaf honom igen mycket mer, än han förut ägt, så gör Gud också med oss.

Vår lilla mission har i sanning fått göra den erfarenheten, att de, som äro "af *tron*", blifva *välsignade* med den troende Abraham. Vi se det, när vi blicka tillbaka på de flydda åren, särskildt vi,

som ha förmånen att kunna se tillbaka till den allra första dagen. Ja, vi kunna säga, att "större än allt annat gjorde Herren sitt löfte."

Blifva de, som äro af tron, välsignade med den troende Abraham, då känna vi, som bära vår lilla mission och all annan mission på våra hjärtan, att välsignelsen äfven är *vår*. Då känna vi, när vi i kväll äro samlade till bön och tacksägelse, att vi hafva mycket att bedja om och mycket att tacka för. Det finns ingenting, som gläder missionsarbetaren ute på fältet så mycket, som när missionsvänner skrifva: "*vår* evangelist, *våra* skolbarn, *våra* kristna, *våra* missionsstationer." Och jag önskar, att denna afton finge bidra till att stärka just denna samhörighetskänsla mellan missionsarbetarna på fältet och missionsförsamlingen i hemlandet.

Det heter i Galaterbrevet, att Abrahams välsignelse skulle tillfalla hedningarna i Kristus Jesus. Gud är stor och rik, men hur ofta inskränka vi icke hans förmåga genom vår otrohet och genom våra hjärtans tröghet! Det är nu både vår förmån och vårt stora begär att försöka låta hedningarna blifva delaktiga af Abrahams välsignelse. Gud har ock i sin stora kärlek börjat besvara denna bön.

Till sist ännu en sak med afseende på missionens fortgång i framtiden. Vi minnas, hvad Herren Jesus svarade, när sadduceerna kommo till honom för att snärja honom och gjorde honom en fråga angående den kvinna, som hade haft sju män, hvems hon skulle vara, om det fanns en de dödas uppståndelse. Herren Jesus påminner om det tillfälle, då Gud talade med Moses ur den brinnande busken, och sade: "Jag är Abrahams, Isaks och Jakobs Gud." Och så tillägger han: "Gud är icke de dödas utan de lefvandes Gud." Där bruka vi i allmänhet stanna och tänka: Nu är det slut med berättelsen. Men må vi gifva akt på, att den har ett litet tillägg. Det heter: "Då sade några af de skriftlärdä: "Mästare, du sade rätt." Och jag önskar, att vi, när vi tänka på detta: Gud är Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud. Gud är icke de dödas utan de lefvandes Gud; han lefver ännu i dag, och Abrahams välsignelse har tillfallit oss, skall tillfalla oss och skall tillfalla hedningarna, alla med en mun ropade just detta: "Mästare, du har sagt rätt."

Gud välsigne oss så för sitt namns skull! Amen.

Guds frid är den bästa dörrvaktare, som finns för hjärtat.

Fr. H—n.

Dagboksanteckningar.

Af V. Wester.

22 Febr. 1912.

För en vecka sedan kom bref till oss från Shanghai med förslag, att några af oss om möjligt borde göra ett besök på vårt arbetsfält, åtminstone i Honan och Shansi, för att se, huru ställningen där är. Alltså togo bröderna Andersson, Ringberg och under-teknad afsked af våra många kära vänner i det vackra Chefoo, där vi tillbringat nära tre månader i bidan på Herrens vidare ledning. Den 26:te gingo vi ombord på en tysk ångare och anlände hit till Shanghai i dag på morgonen.

På dessa båtar här i östern råder en sannskyldig språkförbistring. Så voro t. ex. vid vårt matbord ej mindre än åtta nationer representerade, nämligen Sverige, England, Tyskland, Amerika, Japan, Grekland, Italien och Polen. I sällskapet voro bland andra en missionär Andrew och hans fru, som arbetat öfver 30 år i Kina Inlandmissionen, och nu voro på väg hem till England. De kommo från den aflägsna provinsen Kansu och hade således passerat Sinan, Mienchih och Honanfu. *Våra stationer där voro väl bevakade och fullkomligt oskadade*, ehuru de båda förstnämnda städerna voro fullständigt förstörda. Honanfu var ännu sparadt krigets förödelse, ehuru flera gånger anfallet af röfvere.

Anlända hit mottogos vi hjärtligt på Kina Inlandmissionens hem. Jag har ej varit här, sedan jag kom från hemlandet för öfver nio år sedan.

Vid genast hållen öfverläggning beslöts, att broder Andersson och jag med båten på lördagskväll skulle fortsätta till Hankow. Broder Ringberg erbjöd sig till hjälp i nödhjälpsarbetet i hangersnödsdistrikten. Måtte Gud nu gå med oss!

2 Mars.

I morse kom telegram, att 10,000 soldater natten förut gjort myteri i Peking och plundrat staden. Vi frukta, att detta kan föranleda nya oroligheter eller åtminstone göra, att den för en lång tid afbrutna järnvägsförbindelsen Peking—Hankow, som skulle öppnats i dag, kommer att ytterligare hållas afbruten och vi således ej komma längre än till Hankow. Vi ämnade därför uppskjuta afresan några dagar men fingo ej återlämna biljetterna.

5 Mars.

Vi ha en god resa på en af de största och bästa flodångarna och resa på kinesklassen. Ljus, rymlig hytt och god mat. Medpassagerare äro kineser och japaner. Flera äro kristna, och några tala engelska. En ung kines, som talar flytande engelska, är lärare i historia i en högre kinesisk skola. "Är ni kristen?" frågade vi. "Ja, jag döptes som barn. Min far och farfar voro kristna, jag tillhör alltså en tredje kristen generation", svarar han på ett sätt, som är ämnadt att förtaga hvarje tvifvel på hans kristendom. "Läser ni er bibel?" "Ja!" "Hvarje dag?" "Kanske inte, men flera gånger i veckan." Det hörjar bli godt om sådana kristna här såväl som i västerlanden.

Den månghundraåriga och mycket omtvistade hårflåtan är nu nästan osynlig. Till och med gamla gubbar komma i kortklippt hår. Med flåtan ha

ock de små runda mössorna i det närmaste försvunnit. Utländska resmössor äro nu vanligast. Klädedräkten i öfrigt bibehålles oförändrad. Några få ha anlagt helt utländska kläder. Som det regnat nästan under hela resan, ha vi ej kunnat gå i land, ehuru båten lagt till i flera hamnar. Ombord är alldeles öfverfullt af resande. Många återvända nu från Shanghai, dit de flydde för oroligheterna. På eftermiddagen kommo en mängd människor ombord i Kiukiang, enär oroligheter där uppstått, på grund af att ett par soldater i dag afträttats för uppror. En militärmandarin af gamla stammen kom med hela sitt hus, ej mindre än 22 personer, så att t. o. m. golfvet i salongen blir fullt af bäddar. Här ätes och drickes, rökes och spelas, spottas och språkas politik samt höres barnskrik i alla tonarter från morgon till kväll och kväll till morgon. Om man därför skall finna sig något så när i sällskapet, får man inte vara besvärad af alltför stora anspråk på stillhet, ordning eller renlighet.

7 Mars.

I går middag ankommo vi hit till Hankow och bo på Kina Inlandmissionens hem. Det är stor skillnad på klimatet här och i Chefoo. Det kännes värmt, och en hel del träd grönska redan, så och hvetefälten. Hankow är en väldig stad med stora utländska settlement. Två tredjedelar af den vidsträckta kinesstaden brändes, som bekant, vid upprors utbrott och förete en sorglig anblick.

Järnvägstrafiken är sedan några dagar åter upptagen, men underrättelserna från Peking och andra större platser voro oroande, så att vi föredrogo att stanna öfver här en dag. I nämnda stad röfvades under första dygnet af upploppet öfver 20,000,000 täl = 50,000,000 kronor. Flera af prinsarnas palats plundrades jämte det, som beboddes af de delegerade, hvilka kommit för att hämta Yuan-Shi-Kai till Nanking att där mottaga presidentskapet öfver det nya Kina. Kejsrerliga palatset trodde man skulle äfven komma att hemsökas. En massa människor dödades under tumultet. Utländingarna eskorterades af utländska soldater till legationerna.

8 Mars.

I morse kl. 8 lämnade vi Hankow med tåget, som var alldeles fullpackadt af resande, bl. a. ett 20-tal utländingar, de flesta norska missionärer, hvilka återvända till sina utefter järnvägen belägna stationer. Under flera timmar reste vi genom trakter, som buro märken efter krigets härjningar. Afhugna telegraftrådar dinglade omkring stolparna; flera stationsklockor voro utan en eller båda visarna; fönster voro utskjutna, för att ej tala om att hela små samhällen fullständigt bortsopats. Soldater gingo vid stationerna af och på tåget efter behag och utan biljett. Helt naturligt föredraga de att resa i 1:sta eller 2:dra klass. Konduktörerna beklaga sig mycket. Stora läger voro ännu kvar vid stationerna, och tusentals soldater ha vi i dag sett drifva sysslösa omkring. Det kändes mycket ängsligt och otryggt att fortsätta — dock ju längre färden gick, dess mer förändrades situationen och antog omgifningen en mer vanlig och naturlig prägel. De meddelanden, vi få efter linien, gifva dock vid

handen, att det ännu är förenadt med lifsfara att resa inåt landet. Vi känna oss särskildt oroliga, därför att vi ha en anseelig summa penningar med, som vi ämna försöka forsla upp till våra infödda medhjälpare i och för arbetets behof.

I natt sofvo vi på tåget här i Chu-ma-tien. Vi ha mött åtta godståg på väg till Hankow. Det kommer nu att blifva en liflig trafik, såvida ej nya oroligheter utbryta.

Bland passagerarna är en engelsktalande kines, postinspektör från Hankow, just nu återkommen från en äfventyrlig färd till Shensi. Därifrån uppgafs i början af revolutionen, att ett 30-tal italienare, katoliker, mördats. Kinesiska myndigheterna sände då nämnde inspektör att undersöka saken. Han fann ryktet osant. Färden har dock varit den mest lifsfarliga. Större delen af vägen har han måst färdas i bärstol. Då han gaf sig åstad, afträdde han af många på det bestämdaste, enär det ansågs, att det helt visst komme att kosta honom lifvet. Nu är han på väg till Peking för att afgifva rapport. Han var en mycket sympatisk, för öfrigt tystlåten ung man.

9 Mars.

Nu äro vi lyckligt i Hnanfu med alla penningarna. Det känns *hemligt* här. Flera af de kära troende mötte oss vid stationen. Ett bref om vår ankomst hade anländt blott ett par timmar före oss själfva. Det vimlar af soldater. Flera tusen äro förlagda här. De se vänliga ut men ha i sinnet att följa exemplet från Peking. För ett par dagar sedan ställde de upp en mängd kanoner för att öfverfalla staden, men generalen lyckades i sista stund afvärja det tilltaget genom löneförhöjning. Några tusen ha dessa dagar gått väster ut till Shensi och Kansu. Strid lär ännu pågå där, ehuru fred är ingången. En general har på gränsen till Ki och Mongoliet värfvat egna trupper, med hvilka han håller stånd.

Missionsstationen är, som nämnts, oskadad, ehuru flera öfverfall och plundringar af staden utförts af röfvere. Ställningen är ytterst osäker på grund af att soldaterna ej äro fullkomligt under kontroll.

Det var roligt att träffa de våra. Roligare hade det dock varit under gynnsammare förhållanden. "Pavo", vår hund, var utom sig af glädje och hoppade högt upp på oss. Af förtjusning slukade han sedan en stekt höna, som var insatt i ett skåp till kvällsmat åt oss.

Kl. 11 e. m. Nu ha vi i all tysthet med evangelisternas hjälp grävt ner penningarna i jorden. Det har känts mycket obehagligt att under dessa tider ha hand om sådana stora summor.

11 Mars.

I går, söndag, var en rätt stor skara samlad till gudstjänst här. Det värmdes hjärtat att åter samlas med några af de "våra". Gud har underbart bevarat dem utan fruktan.

I dag ha vi besökt och haft besök af prefekten och borgmästaren. De voro glada att höra, att fru Blom är något så när återställd efter rövvaröfverfallet. Borgmästaren var ärlig nog att erkänna den nuvarande ställningen som mycket kritisk på grund af soldaternas opålitlighet.

Bref i dag från Shanghai, afsedt att nå oss redan i Hankow, förbjuder oss fortsätta inåt landet från sistnämnda plats, enär man befarar utländska makters ingripande på grund af de sista oroligheterna. Som vi emellertid redan äro här och prefekten lofvat mig eskort, dock ej längre än till Hwei Sin Chen vid Gula floden eller provinsgränsen, har jag telegrafiskt begärt tillstånd till resan.

Hwei Sin Chen.

MAR 13 Mars.

I middags äntligen kom telegram från Shanghai. Ett par skriffer hade emellertid blifvit begångna, hvilka gjorde det tämligen otydligt. Hufvudinnehållet syntes dock vara, att om ställningen visar sig osäker, borde jag genast återvända till kusten. Som vi för närvarande ingenting frukta annat än möjligen ett öfverfall på staden här af soldaterna, hvilket ej bör ha några vidsträcktare verkningar, har jag beslutat att fortsätta till Shansi. Vi ha träffat flera resande, som kommit därifrån och som säga, att allt är lugnt, hvarför jag nu reser i Herrens namn.

Juan-Shi-Kais ställning till kristendomen.

Vi bedja få hänvisa våra läsare till i br. J. Ols-sons bref härom lämnade meddelanden, som icke allenast äro af stort intresse utan ägnade att mana oss till både tacksägelse och bön.

Brefafdelningen

Chefoo den 7 mars 1912.

Käre broder Folke!

Frid!

Jag har de senaste dagarne tänkt på, hvilken nåd det är att *just nu* få vara här i Kina såsom ett Jesu Kristi sändebud. I öfver 100 år ha olika Herrens tjänare, många genom mycket lidande, banat väg just för denna tid, som i många afseenden kan kallas en *Herrens tid*. Ty nu ha Herrens tjänare för en tid fått släppa arbetet, och Herren själf har tagit vid. Jag med många har godt hopp om, att när denna kris är öfver, vi skola gå en evangelii seger till mötes i Kina. Alla tecken tyda därpå.

I sammanhang härmed måste jag meddela ett mycket märkligt utdrag ur ett bref, som en missionär här i Chefoo mottagit från Peking. Det lyder som följer:

”En medlem af Yuan-Shi-Kais stab frågade honom, om han vore villig att mottaga delegerade från de olika kristna församlingarna i Peking. Han förklarade, att det ville han med *nöje* göra. Pastor Fred. Brown från Metodist Episkopalkyrkan tog då med sig Ch'in Hung li, tillhörande metodistkyrkan, pastor Ch'eng, tillh. Londonmissionen, äldste Ku från presbyterianska missionen, samt pastor Li från American Board. Dessa, som utgjorde en ypperlig grupp af representativa män, åkte upp i täckta vagnar och mottogos såsom utländska ministrar. Soldaterna bildade ett tredubbelt led, under det musikåren spelade nationalsången. Ch'eng, som tillhör Edinburgkonferensens fortsättningskommitté, förde deputationens talan. Han lyckönskade presidenten till den stora tjänst, han gjort fäderneslandet genom att bringa ordning i det kaos, som rådde, samt försäkrade presidenten, att Kinas kristna bådo för honom. Yuan-Shi-Kai var artigheten själf. Han bad dessa ledare undervisa de okunniga massorna om republikens verkliga betydelse. *Två gånger* försäkrade han ock, att *religionsfrihet* skulle införas i landet, och att hvarje hinder för kristendomen skulle undanröjas. Missionärernas undervisningsarbete prisade han samt bad att få sända sin varma hälsning till hvarje församlingsmedlem i Peking. Då han inbjöds att närvara vid ett stort offentligt möte i Metodist Episkopalkyrkan, som af de kristna skulle hållas för att fira republiken, uttryckte han sin varma önskan att närvara men förklarade, att han på grund af viktiga statsangelägenheter vore förhindrad. I sitt ställe skulle han sända en högre ämbetsman.

Han hade ämnat sända en icke kristen men beslöt i stället att låta sig representeras af dr Yen, menande, att det vore mera hänsynsfullt mot den kristna församlingen att skicka en *troende* statsman än en utomstående. Detta jubileum, som hölls den 26 febr., var en storartad händelse. Två tusen biljetter hade utdelats, men skaror fingo ändå stå. De

af de närvarande, som icke voro kristna, voro åtminstone vänligt stämda mot kristendomen. Sir Robert Bredons musikkår spelade flere stycken. Dr. Martin höll ett kort föredrag, och dr. Yen uppläste en mycket artig hälsning från president Yuan. Pastor Ch'eng höll ett utmärkt tal öfver "frihetens lag", och ännu andra togo en värdig del i mötet. Omkring 3,000 personer voro närvarande."

Nämnda utdrag har gladt oss alla, ty det bådar ju ändå godt, när man på allra högsta ort intar en sådan ställning. Möjlighet finnes dock, att bladet vänder sig, och därför är det viktigt, att Kinas folk i dessa tider stödes och bäres af våra böner. Hur tryggt är det ej att veta, att från många tusende hjärtan uppsändes ständig bön för detta land!

Men ej nog härmed. Sedan den 29 febr. har i New-York varit samlad en konferens med delegerade från olika kyrkor för att tillsammans rådgöra om huru man i denna viktiga tid bäst skall kunna främja Kristi rike i Kina.

Jag har nu bara nämnt, hur framtiden synes te sig för oss. Det måste medges, att läget just nu är ofantligt kritiskt. Senaste telegram från Peking meddela om tusentals soldater, som bränna och röfva, och att bl. a. Yuan-Shi-Kais residens blifvit antändt.

Vidare ha i Tientsin varit allvarliga resningar bland militären. Man har bränt åtminstone delar af staden, och en tysk doktor blef i tumultet skjuten. I Pao Ting Fu, söder om Peking, har katolikernas station bränts och en präst dödat. Där ha, egenomligt nog, äfven båda järnvägsstationerna bränts. I allt detta se vi dock början på slutet, och vi hoppas, att eftersom fred ändå är förklarad, vi till hösten alla få återvända till fältet.

Men det är ej nog med de svårigheter, som jag just talat om. Nere i Anhwei och Kiangsu härjar hungersnöden såsom kanske aldrig förr. Människor i 100,000-tal äro färdiga att dö af hunger. Upprop om hjälp såväl som om personligt bistånd sändas åt alla håll. Redan ha två af vår krets gått för att bistå med sina personliga krafter vid utdelning o. dyl., och två stå redo att hvilken dag som helst fara. Ringberg var den förste, som reste, så for Landin; Svenson och jag stå därefter i tur.

Jag nämnde hungersnöden. I sista numret af "North China Herald" stå en del meddelanden därom, och jag slutar med att citera ett par: "I rännstenen på en af stadens mest trafikerade gator låg en man död, och bredvid stodo hans hustru och barn med tårdränkta ansikten. Halfdöda tiggare lågo rundt omkring på gatorna, skylda af endast några trasor. Sådana scener voro så vanliga, att ingen gaf akt på dem. — Vi sågo en liten grupp samlade kring två kvinnor och en gosse. Gossens mor försökte sälja honom till soldaterna för 2,000 kash = 3, 4 kronor. Några af de kringstående tillrättvisade kvinnan, för att hon ville sälja sin egen son. Hon svarade, att hvarken hon eller barnet hade något att äta. Vi hörde sedan, att där funnos 30—40 barn, som bjödos ut gratis eller till nämnda pris." — »Missionärerna säga, att Kina under de 2, 3 sista åren förlorat många millioner af sin befolkning genom öfversvämning, hungersnöd, pest och krig.»

Men, som sagdt, trots all denna nöd ana vi gryningen till en ny, bättre dag för detta nu så sönderslitna land. För den dagen vilja vi alltfört bedja.

Med en innerlig brodershälsning
Josef Em. Olsson.

* * *

Chefoo den 11 mars 1912.

Kära missionsvänner!

Gärna skulle jag vilja tala något om vårt Hoyang och arbetet där under hösten strax före vår »flykt» därifrån. Då jag var på väg upp från Chikong-shan, läste jag igenom ett bref från en missionsvän därhemma, och jag kände det som gifvet åt mig i den stunden. Det är alltid godt att rikta blicken mot det, "som är framföre". Hon påminde oss om en skörd också i Hoyang. Den tanken hjälper oss, medan vi så. Hoyang med sina stenbundna åkertegar och slumrande krafter! En annan finns ock, som talar om en skörd där! Han har redan gifvit något, men mycket, mycket mer få vi vänta. Vänta, ja, så heter kanske mottot för den tidsperiod, vi nu befinna oss i. Vänta få vi ju en ny tid för Kina med nya, kanske ej anade möjligheter för detta land, då det verkligen skall gå »som en ström genom öknerna».

Men nu få vi gå något tillbaka i tiden och följas åt en stund upp till vårt Shensi. Det är länge sedan, jag var där nu. Det var tidigt en morgon, vi »flydde», — det låter så underligt, fly från Hoyang! Vi hade två väpnade soldater med oss ned till floden (2 sv. mil från H.). Den siste af de »våra», vi kunde se på flodstranden, då färjan lagt ut från land, var vår käre diakon från Hancheng: Chi-pehsia. Han följde oss på den farliga färden; bra litet anade vi, att det skulle dröja så länge...

Just då vår färja skulle lägga ut från land, kom order från Shansi med förbud för Shensifolk att fara öfver floden. Br. Högman jämte en ämbetsman från Hoyang, som också var med, fingo då taga ansvaret på sig, och båtmännen, som först voro ovilliga att fara, förde oss nu öfver. »Jag kan icke räkna dem alla, de prof på Guds godhet, jag rönt...»

På eftermiddagen före vår afresa var det gripande att ta afsked af somliga bland våra kristna, som fått reda på att vi skulle bege oss af. Vår Ma-ta-sao bad oss komma och bo hos henne och ej ge oss ut på de farliga vägarna. Men vi hade redan sett Guds ledning och voro beslutna att resa.

Söndagen före vår afresa hade vi haft vårt höststormöte. Jag vet knappt, om jag förut härute såsom under de dagarna känt, hvilka oerhörda värden, som stå på spel. Jag tyckte den kamp, som står i andevärlden, blef så märkvärdigt verklig — kampen om en enda människosjäl! Det var en af våra kvinnor, kampen då särskildt gällde, vår Heo-ta-sao. För 1½ år sedan var hon i opieasylen. Hon är en ung, rikt begåfvad kvinna med en kraftig vilja. Se-

dan hon själf afvants från opiet och äfven låtit sig fattas af Gud och hans frälsning i Jesus, var det hennes bön att få sin män in i asylen. Så kom han förra vintern. Hur mycket han fattat af sanningen, vet jag ej, eller hur pass medvetet hans motstånd varit, men han har ej haft mod till be-kännelse. Heo-ta-sao har i hemmet, isynnerhet af sin sväger, fått utstå både smälek och slag, så t. ex. då hon vid nyåret ej ville hänga upp en ny "köks-gud" öfver den stora grytan. När hon genom Guds makt kom så långt, att hon vågade ett sådant steg som att låta sig döpas och bli församlingsmedlem, var naturligtvis fienden ej villig att ge vika. Det var mycket underbart att se, hur Gud fick makt med hennes vilja. Ej förrän strax före stormötes-dagarna blef hon verkligt villig att ta upp korset och följa Jesus. På söndagsmorgonen hade hon det klart — ja, redan dagen förut — men den morgonen kom hennes man och rådde henne att vänta tills våren, så skulle de båda resa till en annan församling och där bli döpta. Hon förstod, att det var en frestelse. Emellertid stod hon inför afgörandet. "Hvad är nu ditt beslut?" frågade diakonen utan att med ett ord vilja påverka henne. Då var det, som om det för ett ögonblick sviktade inom henne, men efter en liten stund svarade hon: "Jag har känt Guds nåd öfver mig och vågar ej annat än följa Jesus." — "Lidandestiden är kort", svarade diakonen. Så blef hon döpt och gick med bäfvan på eftermiddagen till sitt hem, där svågern, i vredesmod öfver hvad som skett, rasat och slagit sönder — om jag minns rätt — den stora grytan. Hon kunde då ej stanna i sitt hem utan kom igen till oss men återvände till sin man några dagar därefter.

Sedan jag så här presenterat vår Heo-ta-sao, ville jag på det varmaste anbefalla henne åt edra förböner. I allmänhet talar jag med bäfvan om de *segrar*, Herren ger oss, då han låter oss få se något af skörden. Vi ha alltför ofta fått se, hur satan ansätter och *skadar* just dem, vi så fröjdas åt, tala eller *skrifva* om. Därför få vi alla särskildt komma ihåg Heo-ta-sao inför Herren.

Med varm och tacksam hälsning till eder, kära vänner, som med edert intresse följa oss i vårt arbete här ute!

Anna Rosenius.

Missionsafton.

Missionens vänner inbjudas hjärtligt till ett samkväm tisdagen den 23 april kl. 7 e. m. på Hus-hållsskolan 19 V. Trädgårdsgatan. Vi få då glädjen se ibland oss såväl flera af de sist hemkomna syskonen som makarna *O. Carlén*, hvilka efter att några månader i hemlandet ha verkat för S. M. K., inom kort afresa till Kina. Meningen är, att de skola lämna Genua den 16 maj samt vistas i Chefoo, tills Herren öppnar väg för dem att resa upp till S. M. K:s fält.

Kristus, Frälsaren, kan icke undvara syndaren. Till de svagaste, eländigaste, hjälplösaste, svårast sårade och förtviflade känner han sig mest dragen såsom en älskande moder till det svårast lidande barnet.

Redovisning

för influtna medel till »Svenska Missionen i Kina» under Mars månad 1912.

N:o		Kr. Ö.
400.	Syfsöreningen i Oslettfors gm C. R.	20: —
403.	S. J., Örebro	90: —
404.	A. T., Sthlm, gm M. B.	10: —
405.	Missionskretsarne inom K. F. U. M. till E. Beinhoffs underhåll	652: 06
406.	Kollekt i Varnhem gm L. J. J., Bro- holm, Varnhem	19: 45
407.	D:o i Vara gm O. J.	50: —
408.	W. G., Tibro	5: —
409.	Resebidrag af Horns mfg gm A. E., Väring	3: —
410.	Kollekt i Lidköping gm A. H.	55: 10
411.	Onämnd, Lidköping, gm O. C., Sköfde	50: —
412.	Kollekt i Marbogården gm A. J.	15: —
413.	D:o i Fullösa gm F. J., Gössäter ...	14: —
414.	Resebidrag af Fullösa mfg gm d:o ...	3: —
415.	Onämnd gm O. C., Sköfde	2: —
416.	E. A., Pellbo, Folkärna	1: —
417.	Sparbössemedel från Valleberga gm F. S.	30: —
418.	K. S., Bornholm, gm F. M., Glem- mingebro	5: —
419.	Insaml. vid syfsörening hos E., Rösta, gm E. G., Sollefteå	24: 25
422.	C. L:s sparbössa gm O. H.	12: —
423.	E. H. gm E. B.	5: —
425.	A. M., Jönköping. »Inför Herren ett löfte, en dagsinkomst, då den varit som störst» gm K. N.	7: 50
426.	Kollekt i Öfverlänns gm G. A. S.	2: 50
427.	M. L., Kroxhult, Kristdala	35: —
428.	—n. t. n.	30: —
430.	»En liten alabasterflaska, bruten för Herren», gm A. B., Umeå	10: —
431.	Sköfde mfg, till O. Carléns underhåll, gm P. A. O.	100: —
432.	Hareryds syfsörening gm E. B., Flisby	50: —
433.	Från skolbarn, m. fl. i Spånarp gm J. H., Sandsjö	45: —
434.	H. B. »I st. för krans på Fru S. Sjö- bergs graf»	10: —
435.	»Tackoffer d. 5 mars» från S. J., Örebro	200: —
436.	»Lösen dem och fören dem till mig», till missionärernas resor	3399: 36
437.	D. H. T. gm L. F., Sthlm	10: —
438.	K. S., Sthlm, till M. Ringbergs un- derhåll, gm P. C.	10: —
439.	Ett par vänner i Vadstena gm C. A.	100: —
440.	O. & H. J., Norrköping	12: —
441.	»Tackoffer»	40: —
442.	Fr. Vallsjö församlings missionskassa gm O. H.	50: —
443.	Tackoffer från J. K., Markaryd, gm J. P.—F.	50: —
444.	Lindes kristna missionskrets gm C. V. S.	40: —
446.	Å. G., Uppsala	2: —
447.	»Du är ett folk, som får seger genom Herren, genom honom som är din skyddande sköld, genom honom som är ditt ärorika svärd.» 5 Mos. 33:29	1200: —

